

tuổi ngọc
22

thơ
văn nhạc
mùa thu

AP 210
T9 24+

ân bảo
3 tuổi vừa lớn

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM : DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
THƯ KÝ : ĐÌNH TIẾN LUYỆN, TỪ KẾ TƯỜNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
TRỊ SỰ : NGUYỄN MAI

VĂN

đi học trong mùa thu	NGUYỄN ĐAN TRƯỜNG
thư tình mùa thu	ĐÌNH TIẾN LUYỆN
thành phố trở lạnh	NGUYỄN MAI
thu xám	HOÀI MY
một khoảng thời gian	DU MŨA ĐÔNG
cánh bướm chơ mùa thu	MAI
thu trong mắt bố	TRƯƠNG THỊ NGỌC DUNG

THƠ NHẠC

xuân diệp — huy cận — đình hùng — nguyên bính — thực vũ —
duyên anh — thiên thu — ngô xuân hậu — h. phúc — trương
thanh thùý — tạ văn si — ái bắc — hoàng nhũ mi — trang vi
— trần văn nghĩa — hạ phúc trầm — uyên hoài — trương văn
dũng — dung hạ — lệ ngọc thu — công minh — trầm lan tuyên
— phan phượng huyền — dạ vũ châm khanh — hà ngọc tuyến —
phạm khánh vũ

TRUYỆN DÀI

nhà báo	VŨ MỘNG LONG
huyền xưa	TỪ KẾ TƯỜNG
áo tiêu thư	DUYÊN ANH
trong nhật ký của quỳnh	ĐÌNH TIẾN LUYỆN

Tòa soạn, Trị sự 38 Phạm Ngũ Lão, Saigon 2 — Đ.T. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971
TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

thu đi lạc

Cát câu thơ Lưng chùng nổi nhớ thu đi lạc của thi sĩ Đình Hùng làm tên bài mở đầu cho Tuổi Ngọc Số Mùa Thu. Thu đi lạc thật. Hôm nay mới là thu, mới vào thu, có muộn không? Chẳng cần biết bạn nhỉ? Hãy nhớ là Mùa Thu Tuổi Ngọc được quyền đi lạc trên lưng chùng nổi nhớ. Nhưng chúng tôi không viết về nổi nhớ lưng chùng của mùa thu đi lạc đâu. Bạn sắp đọc, sắp hưởng những cơn gió lạnh thoang thoang của mùa thu ở những trang báo kế tiếp. Công việc của chúng tôi chỉ là... « thư hàng tuần ». Tại vì số đặc biệt không nên có « thư hàng tuần » nên đành... thư đi lạc cho nó có vẻ thu. Trở về công việc của chúng tôi, Tuổi Ngọc, số này, tạm gác những mục thường xuyên. Kể cả loạt bài Họ đã viết truyện ngắn như thế nào vừa khởi đăng tuần trước. Ở số 23, tuần tới, phát hành ngày thứ năm 28-10, Tuổi Ngọc thêm hai mục Biết một, Biết mười và Tay gà (mục này đã có nhưng chưa ra sao cả, lần này sẽ do Văn Bằng phụ trách, cùng bạn Ngọc làm dáng và làm bếp). Đặc biệt, truyện ngắn Nhà nhiều con của Hồ Dzếnh, một truyện ngắn chưa in thành sách. Loạt bài Họ đã viết truyện ngắn như thế nào, bạn ngọc sẽ đọc nhà văn Nguyễn Mạnh Côn, tác giả truyện ngắn Đại Úy Trường Kỳ đã được phỏng tác thành phim Lệ Đá đang chiếu ở các rạp lớn Sài Gòn, để học ở ông những kinh nghiệm viết và dựng một cốt truyện ngắn. Truyện dài Áo tiêu thư đã chấm dứt. Tuổi Ngọc sẽ đăng tiếp một truyện dài mới của Nguyễn Xuân Hoàng, nhan đề Mất Phượng. Sau Huyền xưa, Trong nhật ký của Quỳnh, bạn ngọc sẽ thưởng thức truyện dài của Tuấn Huy, Mai Thảo. Từ Kế Tường, Đình Tiến Luyện nghỉ dưỡng sức để kiểm kê tài mới lạ, thơ mộng và tặng bạn ngọc những trang truyện dài tuyệt diệu hơn. Hẳn bạn đã tạm hài lòng số 21, nhất là bìa số 21. Tuổi Ngọc hy vọng bìa báo của mình mãi mãi đẹp hơn, đừng bị cái cảnh số thì khá, số thì xấu hoặc như những bìa báo từ số 20 trở về trước. Tuổi Ngọc đã bày tỏ đủ thiện chí của mình. Tờ báo của bạn ngọc mỗi ngày hay hơn, đẹp hơn còn tùy vào sự năng nổ của bạn ngọc và quảng cáo nhiều bạn mới trở thành bạn ngọc của Tuổi Ngọc. Khi số báo nâng lên 12 ngàn số mỗi tuần, Tuổi Ngọc sẽ tặng bạn nhiều tiền bộ ngọc nhiên. Cuối cùng, thưa bạn bài này mới chính là thu đi lạc.

tuổi ngọc

thơ đỉnh hưng
thực vũ phổ nhạc

đàn thu tay ngọc

HABANERA 8

trong vạt lời ca nhặng nhát

nhung. lòng như mùa lạnh nhớ lòng

chàng. lòng chàng nói nhớ thu đi lạc

buộc nhớ trăng soi gột rưng

hông. ôi phím đàn hoa còn ngón

tay. làn môi mê dại tóc buông

dâu. em cười thảng gió lên cung bậc

tiếng thơ đời sống thong nhớ ai.

tay ngọc tả thu ngón tuyết sa. gió

mùa tình ý lệ chan hòa. Bồi giây tuyết vọng

đau hàng phím. Hoa diu lãn môi nghẹn khúc ca

nhân bàn tay nhịp xuống êm. Bàn tay da

nhạc miết tơ mềm. tơ mềm liết gió lên cung ngọc.

cảnh nhạc hồn anh nhập bóng em. trong em.

xin em tựa nhạc lên trời xanh. *phép la tay thớm*

anh gác đầu lên trang sách lóc. *phở nghệ mầu chuy?*
mặt đỏ thanh

HUY CẬN

thu

Hôm qua thu mới về,
 Với một cành hoa gầy.
 Sương nặng gieo dầu tre,
 Lạnh tràn theo gió dầy.
 Thu tới trong vườn bên,
 Ngõ ngang màu cúc mới.
 Đêm qua bên láng giếng,
 Êm tựa nhàn, thu tới.
 Có gái nhỏ thung dung,
 Qua miếng vườn hoa nhỏ.
 Đất nằm im dưới cỏ,
 Hoa tạ màu nhớ nhung.

thu rùng

Bỗng dưng buồn bã không gian,
 Máy bay lững thấp giăng màn âm u.
 Nại cao gót lẫn trong mù
 Xuống rìng nẻo thuộc nhìn thu mới về.
 Sắc trời trôi nhạt dưới khe ;
 Chim đi, lá rụng, cành nghe lạnh lùng.
 Sầu thu lên vút, song song
 Với cây hiu quạnh, với lòng quạnh hiu,
 Non xanh ngáy cả buồn chiều,
 — Nhàn gian e cũng tiên điều dưới kia.

XUÂN DIỆU

đây mùa thu tới

Rặng liễu đìu hiu đứng chen tang
 Tóc buồn buông xuống lệ ngàn hàng
 Đây mùa thu tới mùa thu tới
 Với áo mơ phai dệt lá vàng
 Hơn một loài hoa đã rụng cành
 Trong vườn sắc đỏ rửa màu xanh
 Những luồng run rẩy rung rinh lá
 Đôi nhánh mai gầy sương mỏng manh
 Thỉnh thoảng nàng trăng tự ngẩn ngơ
 Non xa khởi sự nhạt sương mờ
 Đã nghe rét mướt luồn trong gió
 Đã vắng người sang những chuyến đò

Mây vẫn từng không chim bay đi
 Khi trời u uất hận chia ly
 Ít nhiều thiếu nữ buồn không nói
 Tựa cửa nhìn xa nghĩ ngợi gì

thu

Nôn nà sương ngọc quanh thềm dậu :
 Nắng nhỏ bóng khuâng chiều lữ thi.
 Hư vô bóng khói trên đầu hạnh,
 Còn biết run run chân ý nhi.

Gió thềm, mây lặng, dáng thu xa,
 Mới tạnh mưa trưa, chiều đã tà.
 Buồn ở sông xanh nghe đã lại,
 Mơ hồ trong một tiếng chim qua.
 Bên cửa giếng kim thoa bức gấm,
 Háy háy thực nữ mắt như thuyền.
 Gió thu hoa cúc vàng lưng dậu,
 Sắc mạnh huy hoàng áo trạng nguyên.

DUYÊN ANH

mùa thu ngồi nhìn tuổi trẻ đi

Một mình em về đêm nay ư
 Tháng tám còn mưa trời mịt mù
 Mà áo mong mang không chắn nổi
 Gió lùa nghe lạnh buốt tâm tư
 Câu chuyện hai mươi em nhớ chẳng
 Rất buồn và cũng rất mơ màng
 Nhà anh chưa ấm — Mùa thu tới
 Mời đón em vào để nói năng
 Lặng lẽ anh ngồi đếm bước em
 Có gì hiu quạnh rớt bên thềm
 Cõi đời tội lỗi vay thêm mãi
 Cửa ngõ tình sâu chưa đóng then
 Em đi đừng ngoài lại đằng sau
 Dấu vết ngày xưa chẳng thấy dấu
 Nghiêng nón cho mưa tràn suối tóc
 Trôi theo bệnh hoạn với u sầu
 Một mình em về đêm nay ư
 Tháng tám còn mưa trời mịt mù
 Bóng em nghiêng ngả trong lòng đất
 Ai dắt em tới tới bến bờ
 (1967)

NGUYỄN BÌNH

quán lạnh

Mùa thu đến chậm như chưa đến
 Lá vội rơi theo gió vội vàng

Sương đã dăng lên chiều lẳng xuống
 Bến đò đã tắt chuyện sang ngang

Mang theo cát bụi dăng xa lại
 Tráng sĩ dưng chân sẽ thử dài
 Hơi lạnh dầm dìa trong quán lạnh
 Người ta đóng dở chiếc quan tài

Chạm chạp trắng liềm nhỏ khỏi mộng
 Ánh ngà vắt sữa xuống ngàn sương
 Đêm nay tráng sĩ không nơi trọ
 Nằm tạm qua đêm quán dọc đường

ĐINH HÙNG

bài hát mùa thu

Hôm nay có phải là thu ?
 Mấy năm xưa đã phiêu du trở về.
 Cảm vì em bước chân đi,
 Nước nghiêng mặt ngọc lưu ly phớt
 buồn.
 Ai về xa mãi có thôn,
 Một mình trong khói hoàng hôn nhớ
 nhà ?

Ngày em mới bước chân ra,
 Tuy rằng cách mặt, lòng ta chưa sâu.
 Nắng trời vàng chầy về dẫu ?
 Hôm nay mới thực bắt đầu vào thu.
 Chiều xanh trắng bóng mây xưa,
 Mấy năm xưa đã phiêu du trở về.
 Rung lòng dưới bước em đi,
 Lá vàng lại gợi phân ly mất rồi !

Trời hồng, chắc má em tươi,
 Nước trong, chắc miệng em cười thêm
 xinh

Em đi hoài cảm một mình,
 Hai lòng riêng để mối tình cô đơn.

Hôm nay lưỡng mắt em buồn :
 Đã tráng thấp thoáng ngọn cỏn, bóng
 sương.

Lạnh lùng chẳng, gió tha hương ?
 Em về bên ấy, ai thương em cùng ?

thư tình mùa thu

ĐINH TIẾN LUYỆN

- gió, bướm vàng, lá thu, thi sĩ
và một đêm giao mùa.

GIÓ — Tôi cứ ngỡ rằng người đã đến hẹn hò nơi đây buổi chiều hôm trước. Thế sao vương cô này còn buồn và đám mây kia, có phải đã theo ai kéo nhau về xây thành ở cuối chân trời đó.

THI SĨ — (đi chân trần) — Người yêu bé nhỏ đã bỏ thành phố mưa này lại cho tôi, với những công viên cỏ héo úa. Buồn biết mấy.

GIÓ — Còn thoảng chút hương mỏng của mùa hè, phải không anh, kỷ niệm. Và những lời thư gói theo giọt nước mắt. Em nhớ anh nhiều lắm.

BƯỚM VÀNG — Tôi đã đi hết một mùa hạ. Tôi đã băng qua những cánh đồng mùa thu. Vàng, bây giờ là mùa thu.

LÁ THU — (kêu lên run rẩy) — Mùa thu à. Tôi mơ hồ nghe tiếng ly biệt tự hôm nào, khi tôi còn xanh ước mơ. Có gì còn giữ lại được cho tôi, kỷ niệm, với mảnh trời thơ ấu cũ, với dấu chân hồng tình yêu. Tôi đã biết, tôi sẽ không còn gì cả, tôi sẽ không là gì cả, một ngày nào.

BƯỚM VÀNG — Có thể là một bài thơ.

THI SĨ — Phải, một bài thơ. Tôi chưa mượn được một chữ nào của trời đất. Bởi vì nàng đã đi xa. Người con gái

có mái tóc vừa dài dài ấy, gót chân son mà tôi chợt nhận thấy hôm qua, khi nàng bước qua vùng nước nhỏ. Nàng ra đi, khi đã hết một mùa hè.

BƯỚM VÀNG — Vàng, như thế có nghĩa là đã hết một mùa hè.

(im lặng)

BƯỚM VÀNG (tiếp tục cuộc hành trình) — Tôi nghe rõ tiếng hạt khô vỡ nắng và hứa hẹn cho tôi một mùa cúc vàng ngợp trời (ca hát). Thuở nào tóc em ngắn chưa đầy vai hẹn, thuở nào môi em ngọt chưa mặn nước mắt, em đã nghe từ thình không tiếng yêu thương.

THI SĨ — Anh bằng lòng với những thiệt thòi này, song đó là một chấm nhỏ còn sáng trong, còn xanh trong mí, giữa chúng ta. Trần gian, khi ai nấy đều vội vã, mệt mỏi chen đua, thì em với anh, chúng ta còn một góc bé mọn để thình lặng nhìn nhau. Lúc nào đó, khối óc anh nặng nề như tảng đá, tuổi đời anh khô xác như củi gỗ, anh không còn gì để xót xa, anh chỉ xin làm một kẻ đui, ngồi cúi đầu ở một góc xỉnh nào, nhưng còn biết được thời tiết đang thay đổi ở chung quanh. Và anh nhớ tới em. Anh nhớ tới em ngẫu nhiên như bây giờ. Vũ trụ có một lúc nào các hành tinh ngưng nghỉ, suốt đời chỉ là mùa xuân hay mùa hạ hay mùa đông nơi em ở hay nơi anh ở. Nhưng vẫn có một mùa thu của chúng ta, mùa của những kẻ yêu nhau, xa nhau. Mùa của những nhớ nhung, tâm sự. Mùa của một thời không bao giờ đi lại hai lần trong cùng một đời người. Phải thế không em, mùa thu đã kéo dài hai năm, ba năm và còn hứa hẹn đến bao giờ, chúng ta đâu biết, khi những ngón tay lạnh còn rời nhau, kẻ lẻ, nợ nần nhau.

LÁ THU (khóc) — Có lẽ không bao giờ có cây cầu bắc từ định mệnh đến hạnh phúc.

GIÓ — (im lặng) « Cũng có một kiếp hương dương đêm hương về phía mặt trời bên kia thái bình dương ». Anh tình nguyện là kẻ khờ dại thức trắng cả đời, để nhớ em chờ em.

THI SĨ — Thế là bắt đầu của bài thơ thứ nhất. Ta đợi chờ bao nhiêu năm — Xin mượn một mớ sao của trời đất, thay cho chữ nghĩa của người ốm đau.

GIÓ — Hỡi người yêu bé nhỏ, hãy lau khô giọt nước mắt bên thềm cỏ hẹn, giờ đã đến.

LÁ THU — (chao nhanh trong không rồi nằm yên trên đất) — Giã biệt một thời. Thân ái cùng nỗi nhớ nhưng vàng mắt.

đinh
tiến
luyện

thành phố trở lạnh

NGUYỄN MAI

Những đám sương đọng kín trên mặt kính buổi sáng khiến Lưu không muốn bước ra khỏi quán. Ảnh hưởng của trận bão từ đảo xa làm cho thành phố khác lạ, làm nhận ra rõ ràng hơn mùa thu đã trở về. Và thời tiết đột ngột thay đổi đã làm nhớ tới những mùa thu cũ, nhất là mùa thu ở thị trấn B. Mùa thu ở đó lá rụng chập chới giữa gió và nắng nhạt, cây cối với các cành khô lộ rõ dưới nền trời vì không còn lá, hay chỉ còn những chiếc lá đỏ úa cuối cùng. Đó là hình ảnh một nơi chốn khác, thuộc về dĩ vãng, đã được nhớ tới trong buổi sáng hôm nay, một buổi sáng những hạt mưa bị cuốn trong từng cơn gió.

Cùng với những điều đó, thời tiết còn làm nhận ra tình trạng thật sự của sức khỏe, thứ sức khỏe lao đao ngày ngật trước những cơn gió lạ, độc. Thời tiết thay đổi làm vẫn ở trong một thành phố, mà Lưu được sống, được chìm vào sự quên lãng đời sống lê nhật, nghèo nàn đang sống, đồng thời đây tới cơn bùng bành ngậy ngát của buổi chớm thu, đây tới những miền tưởng như không thể nào có thật, chỉ thấy như trong trí tưởng về một nơi chốn khác.

Lưu ngồi im lặng, hai tay khoanh, mắt nhìn lên những đám sương đọng trên các tấm kính theo độ dốc thẳng đứng đang ngoằn ngoèo chảy xuống. Cảnh vật bên ngoài được nhìn qua những vệt mờ đó trở nên vô cùng mới lạ.

Lưu ngồi im lặng ở bàn làm việc, những điều thuộc hút trong một ngày chớm thu trở nên ấm ngọt. Chuông điện thoại reo. Lưu nhắc máy. Giọng nói trong máy sau khi nhận ra Lưu, reo vui, liến thoắng :

- Chú, chú ơi, trời hôm nay làm thành phố lạ và đẹp quá.
- Chú cũng thấy vậy.
- Cháu ra H. đợi chú nghe chú.
- Nhưng chú bận quá. Làm sao chú tới đó được.

Chú bận quá làm sao chú tới đó được. Phải, làm sao chú tới đó được, dù chú đang mong chờ một lần được gặp mặt cháu.

- Như vậy là sẽ không bao giờ chú cháu mình gặp nhau nữa đâu chú.
- Đừng nói như thế San.
- Thật mà, cháu vừa quyết định xong, sẽ không bao giờ chú cháu mình biết mặt nhau nữa cả.
- San San.
- Dạ.
- Chú bận lắm. Chú muốn ra đó lắm. Chú chỉ rảnh có ngày chủ nhật.
- Cháu biết, chú đã nói với cháu.
- San San.
- Gì chú?
- Bây giờ cháu bỏ máy xuống, chú và cháu bắt đầu trên đường đi tới quán cà phê đó.
- Đừng, chú. Chú đến đó sẽ không gặp cháu đâu, không bao giờ mình gặp nhau nữa mà.

Giọng nói trong vui đã pha chút giận dỗi.

Ngoài mặt đường mưa vẫn đang bị cuốn trong những cơn gió.

Lưu muốn nhưng không hình dung được nơi bên kia đầu giây và cô bé đang nói chuyện với Lưu như thế nào. Nhưng như thế nào cũng đã đầy đủ, hoàn toàn đầy đủ qua giọng nói mà Lưu hằng tìm kiếm (Lưu vẫn tìm kiếm một giọng nói từ bao năm nay), và đã bàng hoàng trong lần bắt gặp thứ nhất, lần mà những câu nói của cô bé quán quện lấy nhau như một khúc nhạc. Vâng, Lưu nghĩ như thế và Lưu nghĩ rằng Lưu không quá đáng khi nói giọng cô bé như một khúc nhạc.

— Chú.

— San nói đi.

— Cháu đang nói những lời cuối cùng với chú đây. Thế là chú cháu mình vẫn không gặp nhau. Không bao giờ chú biết mặt cháu. Không, và như thế cháu sẽ nhớ mãi trong đời cháu câu chuyện của chú cháu mình.

Lưu không nói được gì khi cô bé im tiếng, chờ đợi một câu nào đó mà Lưu sẽ nói.

— Sao chú im lặng vậy, chú không nói gì với cháu nữa sao?

— Chú cảm ơn cháu đã cho chú tìm thấy một giọng nói mà chú đã tìm kiếm từ bao năm nay. Và lời cuối cùng, chú chúc cháu có một cuộc đời hạnh phúc.

— Cháu cảm ơn chú. Cháu cũng mong chú được hạnh phúc ở những ngày sắp tới.

Lưu đợi cô bé bỏ ống nghe xuống trước. Khi biết cô bé đã đặt ống nghe vào máy, Lưu lặng lẽ làm theo. Ở hai đầu giây mỗi người đều ngo ngoài...

đi học trong mùa thu

NGUYỄN ĐAN TRƯỜNG

Anh Thuyên chở My trên chiếc xe gắn máy í ạch của anh, chiếc xe nhỏ lớn nhất thành phố, chạy qua những con đường nó thay cho tiếng kèn làm các xe khác phải tránh. Qua một ngã tư đèn đỏ anh Thuyên phải í ạch đạp thêm chiếc xe mới chạy nổi. My bèn đặt cho xe anh Thuyên một cái tên là chiếc xe í ạch. Anh Thuyên cười. Những hàng cây đã qua đi, lùi lại, theo phía sau lưng My cùng với nỗi lo sợ hồi hộp đang dâng lên trong lòng. Con đường dài hun hút, cây đẹp trở những cảnh xanh che bóng mát trên đầu My, con đường mang hai tâm trạng đối với My, nửa My muốn cho nó chóng tới, thu ngắn lại, nửa My muốn cho nó dài thêm ra. Gặp mẹ để nói những gì? Hay chỉ ngồi yên lặng một lúc rồi ra về để ngày mai ngày mốt mẹ rời thành phố đi một nơi khác, và để mãi mãi em chỉ là một hình bóng một hương xưa, thoáng lại trong ngôi nhà vắng vẻ đó? Mùa mưa cho thành phố những đợt cây xanh, những con ve của mùa hạ cũ hình như mới chết sau cơn mưa hôm qua. Mây trong thành phố nặng và nhiều. Mây của mùa thu. Khói thu xây thành. My nghe như hương thơm có từ dưới đất, trong không khí lướt qua. Con đường rồi đây My sẽ chẳng đi qua nữa. Con đường chỉ liết và nhớ một lần. My hỏi :

- Tôi chưa anh Thuyên ?
- Còn một đoạn nữa.
- Có qua nhiều ngã tư không ?

— Chỉ phải qua một ngã tư nữa thôi.

— My hồi hộp quá. Anh Thuyên đừng có đứng xa công nhà quá nghe, để có gì My chạy ra thì gặp.

Anh Thuyên cười :

— My đi gặp mẹ mà làm như đi vào động tử thần vậy, chỉ sửa soạn để chạy trốn.

My cười :

— Không hiểu sao My sợ quá. Phải chi My đứng đến có lẽ hay hơn.

— Tùy My, bây giờ mình có thể quay trở về.

— Nhưng ngày mai, ngày mốt mẹ My đã rời thành phố này rồi, bao giờ mới gặp lại nữa.

My buồn bã :

— My cũng không rõ, nhưng hình như đi với một người đàn ông và người đàn ông không phải là Ba My. Anh Thuyên có khinh mẹ My không ?

Anh Thuyên đáp :

— Anh không có ý kiến gì cả. Mỗi người có một hoàn cảnh và lối sống. Trường hợp này là trường hợp đặc biệt của gia đình My, anh là người đứng bên ngoài, bên lề. Người đứng bên lề không có ý kiến gì hết. My có vẻ buồn :

— Sao vậy anh?

— Anh không chú ý lắm.

My yên lặng căn những cọng tóc. Xe qua một ngã tư, chạy được một khoảng anh Thuyên dừng lại chỉ vào con ngõ sâu trong lề đường. Đó là ngôi biệt thự, có rào ngăn phía trước. Con ngõ có trồng nhiều cây. Một bãi cỏ nổi từ lề đường vào My thấy cái đầu con chó dữ và mũi tên chỉ vào chỗ ấy chuông điện.

Anh Thuyên nói :

— Ngôi nhà mang số y như trong mảnh giấy trong túi My. Nhà mà My phải tới. Trong đó chắc mẹ My đang chờ.

My bước xuống xe thẩn thờ :

— Chắc gì mẹ My đang chờ ?

— Thì My cứ vào xem. Ấn chuông và đợi người ra mở cửa.

— My muốn quay về.

— Dù thế nào My cũng nên vào đấy. Một lần.

My mím môi bước tới ít bước, quay lại nói :

— Anh nhớ chờ My ở đây nghe, đừng lui xe ra xa quá My không chịu đâu à.

Anh Thuyên gạt đầu vòng xe lên lề đường, dừng xe lại. Chống đứng lên và móc túi lấy một điều thuốc. My yên chí bước tới cánh cổng sắt. Sau một lúc ngần ngại My đưa tay ấn nút chuông điện. My lắng nghe tiếng chuông reo lên từ trong nhà. My bước sang bên, và chờ đợi. Một lúc có người từ trong nhà đi ra mở cổng. Không phải là mẹ My. Mà là một người làm. Chị hỏi:

— Cô tìm ai ?

My ấp úng :

— Tôi tìm bà Ngọc Lan.

— Bà đang ở trong nhà.

— Chị cho tôi vào một chút.

Người làm mở rộng cánh cửa cho My bước vào. Chị đóng cánh cửa sắt lại và bước tới trước. Dẫn đường cho My. Đi hết khoảng sân mới vào tới thềm nhà. My thấy Mẹ đứng lên từ trong một chiếc ghế mây rộng, với bộ đồ mới là trắng nếp mặc ở nhà. Trông mẹ bây giờ trẻ và tươi tắn hơn lúc gặp ngoài phố. My bối rối dưới thềm. Mẹ nói :

— Con vào nhà một chút chứ ?

— Trong nhà có đông không mẹ ?

— Không. Chỉ có mình mẹ.

My bước lên thềm vào nhà. Trong phòng bày biện thật sang trọng. Bộ sa lông bọc da dày, chiếc bàn vuông có vân gạch, trên cắm một lọ hoa, toàn là hoa Ngọc Lan. My thấy hoa còn mới, hương thơm tinh khiết tỏa khắp phòng. My ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Mẹ.

— Con đi một mình ?

— Dạ.

— Ở nhà từ lâu như thế nào ?

— Vẫn bình thường mẹ ạ.

Mẹ My trở nên xa xôi :

— Hình như chị Thủy của con năm nay thi gì đó thì phải ?

My bẻ đốt ngón tay đáp :

— Dạ, thi Dược.

— Còn con.

— Năm nay con thi Trung Học.

— Con hơi xanh và gầy. Chắc là đau mới khỏi chứ gì ?

My thấy những giọt nước mắt mình ứa ra. My cắn môi đáp :

— Dạ. Vừa khỏi mấy ngày nay.

Mẹ My nhìn quanh căn phòng chép miệng nói :

— Nhà này không phải của Mẹ, Mẹ chỉ ở nhờ ít hôm khi trở lại Sài Gòn. Và ngày mai Mẹ sẽ đi khỏi thành phố này để tới một nơi khác. Như từ lâu Mẹ vẫn thế.

— Mẹ đi một mình ?

— Không, Mẹ đi với một người.

— Người đàn ông. Và người đàn ông ấy không phải là Ba con.

Nói xong câu ấy thì My bật khóc. Bà Ngọc Lan im lặng để cho My khóc. Một lúc bà nói :

— Con vẫn còn muốn cho Mẹ trở về nhà nữa sao ?

My gạt đầu. Bà Ngọc Lan cười héo hắt :

— Thời gian đã qua. Nó kéo đi tất cả những ngày tháng cũ. Mẹ đã quên ngày nào ra vào trong ngôi nhà ấy. Hay đúng hơn. Mẹ không còn cách gì để trở lại, và phải quên.

— Nhưng lúc nào và bao giờ nếu Mẹ muốn, Mẹ vẫn có thể trở lại.

— Để làm gì ?

My không biết trả lời làm sao. Bà Ngọc Lan buồn bã nói :

— Bây giờ con không hiểu nỗi mẹ đâu, đừng tìm hiểu làm gì. Con cứ coi như gặp mẹ một lần, như gặp một người quen. Dù rằng tình thương giữa con và Mẹ vẫn có và giữ mãi. Cũng đành như vậy mà thôi. Mẹ mong con thi đậu và sung sướng.

— Mẹ vẫn giữ ý định không trở về nhà. Không muốn gặp lại ba con, chị Thủy ?

Bà Ngọc Lan gạt đầu :

— Mẹ như một người đã ra khỏi tất cả những tình thương cũ. Con chim đã bay rồi. Con đừng buồn. Bây giờ con có thể ra về.

My ngập ngừng. Bà Ngọc Lan nói :

— Con muốn nói điều gì nữa không ?

My lắc đầu, cắn môi đứng lên đi ra cửa, Mẹ vẫn đi phía sau lưng. My nghe tiếng chân thật nhẹ của Bà. My đứng lại định nói, nhưng lại thôi. Bà Ngọc Lan đã rơi vào một cõi im lặng. Khi bà mở cánh cổng cho My bước ra, bà khóc, My quay đi, với những giọt nước mắt của mình. Anh Thuyên nổ máy xe chờ My tới. Anh nói thật nhỏ :

— Đừng khóc nữa My ạ. Lên ngồi anh chở đi một vòng rồi về. Hãy quên ngôi nhà này, và con đường này. Ngày mai là xong tất cả.

My leo lên ngồi cho anh Thuyên chở. Anh Thuyên cho xe chạy xuống lề đường, My thấy con đường mờ dưới chân. Đi ngược lại chỗ cũ, qua ngã tư anh Thuyên hỏi :

— Bây giờ My muốn đi đâu ?

— Đi bất cứ nơi nào cũng được. Anh đừng đưa My về nhà. My khổ lắm.

— Anh chờ My chạy cho khô những giọt nước mắt nhé, rồi đưa My tới một quán nước. Ngồi trong quán nhìn mưa. Vì hình như trời đang sửa soạn cho một cơn mưa đấy.

My nhìn lên trời, mây xám kéo tới giăng mắc các đỉnh cây. Những ngọn đèn đường chưa bật giấu ở trong cái chụp nom u buồn như một tờ ong bị mưa. My nhìn những góc phố ở xa, màu tường vàng nhàn nhạt đã mất hết ánh nắng. My ngồi yên lặng sau xe cho anh Thuyên chở qua những con đường trong thành phố. My không cần để ý đến tên đường. My đứng đưng, bất ngờ và không có gì phải bận rộn hay chờ đợi nữa cả. Mưa hãy đến. My thầm mong như thế. Và mưa đã đến khi anh Thuyên và My vừa bước vào trong quán. Anh Thuyên kéo ghế cho My ngồi. Chiếc bàn quay ra đường. My có thể nhìn bao quát cả một con phố và vườn cây qua cửa kính. Mưa kéo xuống những thân cây trong công viên, My thấy những cặp tình nhân che cho nhau một chiếc áo mưa hay một cây dù, tìm cách trú mưa trong các bóng cây. Công viên cao hơn mặt đường phía dưới một khoảng. Cỏ xanh, cây và lá, làm tươi mát cho con đường nhiều xe cộ qua lại. Mưa lớn. My nhìn những cánh quạt quay vun vút trước cửa xe. Ngã tư có những ngọn đèn xanh đỏ, vàng, người lính đã lui vào trong vỉa hè, lơ ngơ ngó trông các bảng hiệu phía bên kia đường. Anh Thuyên kêu cho My một chai nước ngọt và kêu cho mình một tách cà phê. Anh hút thuốc và yên lặng. My vuốt những cọng tóc ướt, ngồi thu mình trong lòng ghế tránh hơi lạnh. Khi người hầu bàn đem nước uống ra anh Thuyên ngó My nói:

— My lạnh à?

My cố nở một nụ cười:

— Tại người ta để máy lạnh. Mưa bên ngoài cũng lạnh lắm anh Thuyên nhỉ?

— My thích không?

My gật đầu. Quán lưa thưa những người ngồi. Và họ ngồi một cách nhàn dă trước ly nước. Những người trú mưa đã kéo tới đứng đây trước cửa quán, ngần không cho My nhìn xe cộ ngoài đường. My nói:

— Bây giờ gặp anh Quân và chị Thủy vào đây thì vui nhỉ anh Thuyên nhỉ?

— Chiều nay họ đi chơi với nhau à?

— Chứ sao.

Anh Thuyên thổi một vòng khói. My hỏi:

— Rồi mình sẽ làm gì trong những ngày tháng tới anh Thuyên nhỉ?

Anh Thuyên cười:

— My sẽ đi học, thi. Và anh cũng đi học và thi.

— Tối nay có trăng không?

(Xem tiếp trang 58)

những cánh bướm mùa thu

HÀ NGỌC TUYẾN

Niềm vui đã vỡ tan theo tiếng cười quần quýt ở dãy hành lang quen thuộc bạn bè tay trong tay hồi hạn những ngày hè xa nhau. Em len giữa muôn vàn tà áo trắng nhu mì vào lớp học reo hò tìm chỗ ngồi mới. Mặc kệ tiếng cười nói ầm ĩ bên tai, em ngồi thật ngoan chỗ ngồi bên cửa sổ song sắt. Nếu có Đoàn thể nào nhỏ đó cũng nói với em là «nhỏ Trâm tha hồ mơ mộng ghen». Bên cửa sổ em thấy cây bả đậu xanh hiền từ lay nhẹ trong cơn gió mỏng hiền hòa. Cũng ngồi trường đầu ái này, cũng sân chơi thênh thang phượng vĩ chắn lối trời mây này. Năm năm học bên nhau quần quýt thân quen. Năm nay hai đứa cách chia nhau một buổi sáng buổi chiều. Đoàn chọn bạn B và em theo bạn A. Nhưng em vẫn nghĩ trong lòng là thân tình chả bao giờ phải phai bởi buổi sáng hay buổi chiều.

Lúc ngồi trên xe đến trường gió sớm lùa vào xe em thấy từng hàng cột đèn bên đường chớp mắt sáng ngời và chạy lùi thật nhanh về phía sau bỏ lại muôn kỷ niệm trong những ngày hè sách vở lại được đánh thức vội vã trong tiềm thức vẫn hiện về những bài học dài ngoẵng, những phương trình hóc búa nhưng cũng đáng yêu. Mẹ dặn « năm nay Trâm phải cố gắng học hơn nữa để làm vui lòng Mẹ ». Em biết trong cái năm học thì thì vất vả lắm, chả còn viết thư lãng nhăng trong lớp học cho bạn bè đang sau lưng nữa. Cũng chả còn gục đầu vào nhau nghiêng ngả cười khi ăn vụng trong lớp. Nhỏ Tùng quảng lá thư nhỏ tí cho em: « Mì thấy chưa, ta nói có sai đâu, chiều qua gặp mì đi thất thểu ở Công Lý, cây kem ngậm ngang môi, con gái con đưa ra đường mà rủa à. Cô Quỳnh Tiên mà thấy được là... nhỏ chết ». Em cong môi, muốn « ồ ồ » với nhỏ Tùng, nhưng sợ nhớ ra mình đang đọc thư của hấn và trả lời lại « ơ hay, người ta còn... bé xíu chứ bộ » vừa lúc đó em quảng thư cho nó thì cô Quỳnh Tiên bắt gặp, tịch thu và đọc cho cả lớp nghe. Eo ơi, hôm đó em mắc cỡ quá chừng, cô Quỳnh Tiên cũng hiền chỉ lạ, chẳng mắng mỏ em gì cả mà nhẹ nhàng vuốt má em « lần sau trong lớp Trâm không được giỡn nghe. Có phê hạnh kiểm thì buồn lắm ». Đó là lần em xúc động ghê lắm, thương cô giáo nhiều hơn nữa. Những em ái đó thoáng qua như cơn lốc. Thời gian mang lại nỗi buồn niềm vui chả biết, nhưng ngày khai giảng năm nay em thấy một chút bàng hoàng và hồn lảng đãng chỉ lạ.

Em đã chọn ban, đã là người lớn và bắt đầu biết suy nghĩ đắn đo. Những ghế đá học trò đó để dành cho mấy em nhỏ ngồi bên nhau chia nỗi vui cùng bánh kẹo. Em nghĩ, lớn rồi chả đến ngồi nơi đó để hò hét nũng nịu nữa. Đã biết chọn cho mình một chỗ ngồi im vắng, một nỗi buồn menh mông và một niềm lo âu phấp phồng của mùa thu đang chờ đợi. Không có Đoàn sao em buồn hể đi mất. Chả còn ôm chầm lấy cô bé 4 mắt khóc âm lên: « Mẹ may áo lụa mới cho Trâm đó, để thương chưa. » Ô, mình là người lớn rồi phải không nhỉ? Thời đừng nghĩ thế, sẽ nuối tiếc thật nhiều vì một mai lần nào đó em già từ trường, già từ luôn những ngày khai giảng trong đời. Những ngày khai giảng của thứ mười mấy thì lần nào em cũng có cảm tưởng là lần đầu tiên. Vì trong nỗi xôn xao của ngày khai giảng em thấy một chút bơ ngỡ nao nao trong lòng.

Những tháng hè đã đến và qua đi thật mau chóng. Em có thật nhiều chuyện vui mà chả biết kể cho ai. Chung quanh bạn bè mới cũ nhưng bạn thân đâu chả thấy. Hơn 60 ngày nó đùa ở biển da em sạm đen, thấy con bé cũng lớn hẳn lên hơi điệu điệu một xí. Chả biết làm dáng tự bao giờ. Chao ơi, nhớ trường nhớ lớp nhớ bạn bè kính khứng đến lúc trở lại với trường số, bạn bè, sách vở lại thấy hồn lảng đãng. Sau mấy ngày giao động có lẽ em sẽ trở lại với sách vở thân quen bình thường. Đoàn học buổi chiều sẽ có bạn bè mới, thương yêu mới nhưng đừng bao giờ quên Trâm, Đoàn ghen. Chung quanh có thật nhiều bạn bè mà Trâm vẫn thấy lẻ loi thì phải.

Tan học, em len ra giữa muôn ngàn cánh bướm trắng trong cơn gió chớm thu man mác dịu dàng. Em thấy mình cô đơn hơn bao giờ hết. Chả còn ai đi song đôi, chả còn ai tay trong tay thân thiện chọn một con đường im vắng với hai hàng me giao nhau em bước nhẹ nhàng với tâm hồn thoáng bơ ngỡ của ngày đầu khai giảng. « Trâm ráng học chăm hơn nữa trong năm ... để vui lòng Mẹ ». Lời mẹ và nốt nhạc thân yêu xếp trong sách vở, em nghe chừng như mình đang thồn thức: nửa vui mừng trong ngày khai giảng, nửa âu lo những ngày khai giảng tiếp sau chắp nối không biết còn có lần bàng hoàng bước vào lớp học mới không nữa.

cỏ lá xanh

Nghe hồn một thoáng hương yêu
Ta về ngọc ngà những chiều không
mưa

Em như cánh bướm nhưng xưa
Đậu hờ trên trái tim vừa tơ vương
Mắt em là một làn hương

Ta về uơm lại thiên đường cỏ xanh
trong nỗi mộng

Nằm mơ thấy môi em cười
Ta như cánh én lượn với sớm mai
Tình yêu thấp sáng trên gai
Một mùa thu cũ chưa dài nhớ mong

Nhìn em chim hót bên sông
Ôi ta nghe nhớ nụ hồng thơm xưa.

vườn tưởng nhớ

Bây giờ ta như mây hoang
Bay tìm em giữa muôn ngàn cánh
chim

Mưa rơi ướt bước chân mềm
Mưa giăng trắng đóa hoa tim muôn
phiên

Thời em giờ như chim khuyên
Ta về tưởng nhớ mấy miền thương
đau.

PHẠM KHÁNH VŨ

một mình dưới mưa thu tới

Tôi đi ở dưới trời mưa
Trời mưa rất nhỏ những tờ lá bay
Mưa qua suốt quãng đường này
Người co chút lạnh vừa hay mùa vàng
Vừa hay ngày đã muộn màng
Còn tôi với một dương trần quạnh hiu.
TRƯƠNG THANH THÙY

vấn tưởng như mơ

Tưởng như còn ở trong mơ
Sao nghe dấy nỗi đợi chờ héo hon
Lá bay trên những đường mòn
Tình bay trên đỉnh đá còn quạnh hiu
Nắng chia đôi, bãi cỏ chiều
Tình chia đôi, bãi cỏ chiều
Tình chia đôi bãi điu hiu ngập hồn.

qua ô cửa cũ

Đi qua ô cửa màu vàng
Nhịp chân, cho giọt võ vàng rớt mau
Cửa xưa giờ đã phai màu
Tình xưa thôi đã đón đau ê chề.
THIÊN-THU

những mùa thu đi qua

Những mùa thu đi qua
Em khóc thầm như lá
Ta hát bản trường ca
Dài nỗi buồn tuổi lạ

Lửa tuổi nào trong tay
Ta cảm nhăm ngày tháng
Buồn những nhớ nhung bay
Như mưa giăng chiều xám

Như loài chim mùa thu
Cõi tình xa trở lại
Em suốt đời trong mơ
Tôi mơ về huyền thại

Tôi nhìn em qua đường
Cây phượng già thân mến

Đôi mắt hờ nhớ thương
Bao mùa thu kỷ niệm
TẠ VĂN SĨ

thu và bước nai

Em thức giấc đón một ngày thu đẹp
Mặt trời lên nắng óng ả như tơ
Bên cửa sổ nụ hoa hồng khép nép
Chú bướm vàng xòe đôi cánh ngần ngờ

Em chợt muốn thăm thì vào tai nắng
Lời cảm ơn và xin nắng vàng thêm
Em cũng xin mây ngàn từ muốn hương
Tặng trời cao bằng muốn chiếc khăn
mềm

Áo dài mới thoảng mùi hương bằng
phiến
Lụa trắng tinh, hồn em cũng tinh khôi
Bước ngập ngừng vành nón lá chao
ngiêng

Hoa nắng rải như mời em bước tới.

Cây trên đầu xôn xao nghìn lá múa
Thu nơi đây không có lá vàng rơi
(Em cũng chẳng muốn nhìn màu lá úa
Trong một ngày hy vọng nở trên môi).
AI BẮC

bên gốc me già

Thời rồi vạt khuất tường hong
Hồn với vĩa rặng nghe lòng quạnh hiu
Bóng khuâng sợi nắng ban chiều

nửa dau ngọn biếc nửa ngùi mắt cảm
Hát di em — thực thì thầm
Không nghe tiếng nhỏ, mà âm hưởng
dài

Nghe chừng hồn một mà hai
Nửa đeo dưới đất nửa gài trên mây
Tay mềm đầu nửa bàn tay
Hong mưa hóng nắng ả gầy nhánh
khô

Lá run từng điệu mặt hồ
Xôn xao kẽ biếc nhưng giờ chia tan

Xạc xào tiếng lá khô than
Mùa xuân bản bật thu vàng cũng xa
Cây mềm mừi nhánh kiêu sa
Xin ru tôi ngủ mướt mà giấc xanh.
NGÔ XUÂN HẬU

thu

Khẽ vén gió tay nhưng mềm lời lá
Bóng thu về mát rượi phủ đầy vai
Em đứng giữa cúc trở vàng rộn rã
Đề tình thu ủ lá chết ngủ say.
H. PHÚC

buổi sáng trong vườn anh

Sáng nay mây trời rất xanh
Bè mặc áo vàng lụa mỏng
đi qua nhà anh ngõ vắng
đi qua lòng anh không nắng
Sáng nay mây trời rất xanh
Anh đi chân trần trên cỏ
Anh hôn nụ hoa nho nhỏ
Nghe hương lã đãng không ngờ.
HOÀNG NHŨ MI

mùa thu qua nhà quỳnh hương

Nghe rất lạ mùa thu vừa mới đến
Tôi về ngang ngôi nhà nhỏ, quỳnh
hương
Chút thân quen làm ngôn từ hồ hên
Cũng thế như con bướm lạ qua vườn.
TRANG VY

hương thu

Đâu rồi bóng cúc mùa thu
Tuần trăng vườn cũ tiễn thu áo vàng
Lòng về lạnh chuyển đỏ ngang
Sóng sáu nước chảy voi hàng lau xưa
Ngày đi hết nắng rồi mưa
Sao ta đời mãi đây đưa cánh bướm

mùa thu qua nhà duyên

Dưới tàn cây sừ trắng mùa bóng
Có con chim sáo mới sồ lồng
Vẫn vơ ta đứng buồn trước cổng
Nhìn nắng đầu thu vàng nhớ mong.
TRẦN VĂN NGHĨA

rừng thu

Ai như em giữa rừng này
Run run gần tắt thở
Ô kia một cụm mây bay
Đất trời xa xăm đã lờ

mắt thu

Sáng nay tôi ra vườn
Hái một nhành hoa trắng
Em mắt biếc lạ thường
Nằm trong nhành hoa trắng

chim thu

Riêng mình chim vóc hạc
Tha nhụy trở về trời
Riêng mình em ngơ ngác
Một vườn hoa nở trên môi

thoáng hương thu

Em mặc áo lụa hồng
Theo lọng vàng vông đỏ
Tôi là gã mục đồng
Rong chơi trong vườn cỏ.
HẠ PHÚC TRẦM

nắng vàng thu

Nắng vàng thu ngã chiều hôm
Anh bâng khuâng nhớ dáng em dạt dào
Đường chiều lối nhỏ nồn nao
Em trong áo lụa xôn xao cuối trời
Anh về góp lá thu rơi
Thương em những cả cuộc đời xót xa.
UYÊN HOÀI

minh thoa

Em là hoa khẽ nhỏ
Thơm ngát một vườn xuân
Tôi là con bướm lạ
Say chết đã bao lần

nỗi buồn

Giam đời tôi mỗi một
Vào giữa những mê say
Ôi tình yêu đã chết
Từ lúc nào không hay

cơn mê

Hái một đóa hoa quỳnh
Trao tặng em tuổi tôi

Chờ mong mãi bình minh
Sao đêm dài quá đổi

hồn mộng

Buổi sáng nghe chim hót
Mênh mang ngoài vườn sao
Hồn ta cây trái ngọt
Trường như vừa chiêm bao
TRƯƠNG VĂN DŨNG

như dáng thu xưa

Có phải thu xưa áo em đậm màu
Mây trên trời cũng thẹn thùng trôi mau
Ngày nắng ngày mưa ngọt ngào sách vở
Em tuổi học trò một đời trăng sao
Có phải thu xưa mắt em xanh hồ
Thương nước trên nguồn một mình
bơ vơ
Ngày tháng ngủ vùi trên bờ mi nhỏ
Em tuổi ngọc ngà mộng hiền như thơ

Có phải thu xưa tóc em mây trời
Hoa nắng ngập ngừng mơn lòn tóc rơi
Cuối ngõ vườn tim có con bướm lạ
Bay lạc một chiều cho hồn chơi vơi
Bây giờ mùa thu mắt em còn xanh
Bây giờ mùa thu tóc em xây thành
Bây giờ mùa thu mây hồng giăng ngõ
Sao nắng chưa vàng trên vai đó anh?
DUNG HẠ

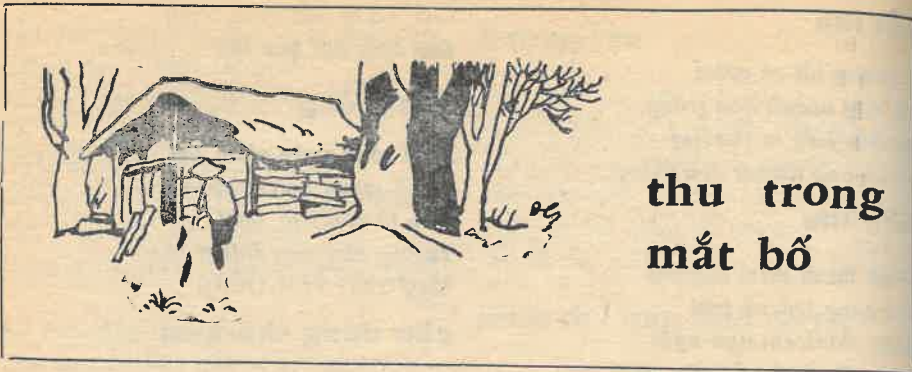
trong mưa chiều

Tôi về phố rộng cơn mưa
Sầu lên ngút mắt tình vira quạnh hiu
Mim môi hồn lạnh như chiều
(Ai đem lửa sưởi như ng điều buồn xưa).

trong chiều

Mang trên tay nỗi buồn chiều
Từng hơi khói thuốc quạnh hiu bây
giờ

Cây còn cành rộng lá thưa
Dòng sông, con nước cuộn hò phù sa.
NGUYỄN ĐĂNG HÀ

thu trong mắt bố

trương thị ngọc dung

Dưới bóng hàng sao trĩu đầy thương yêu. Mỗi sáng mỗi chiều em ôm tập sách che chiếc ô con bé xíu màu hồng nhịp chân chim sẻ ngang qua. Mùa thu đến thật mong manh theo những cơn mưa hắt hiu. Đi học cực ghê gớm, nhất là phải lội bộ nhưng bé con vườn thích. Trong cơn mưa thu lát phất, mèo ốm mặc pardessus đầu không đội nón để mưa hôn lên mắt môi của nó. Ôi, thật êm đềm khiến em trạnh nhớ hoài về ngày xưa huyền thoại. Thuở bố còn sống. Những đêm mưa to gia đình đoàn tụ ấm cúng. Mẹ ngồi đan áo bên bếp hồng, má me uốn ánh lửa đỏ rực. Bố sáng tác nhạc, người bế con gái lên ngồi kể bên đê nó có thể trông rõ mười ngón tay thánh thiện của cha khi bấm trên cung bậc phím ngà. Bố say sưa kể chuyện đất Bắc bằng ngôn từ thân mật, bằng tình hoài hương tha thiết. Khiến con gái cảm tưởng đã nhìn thấy mùa thu của nàng thiếu nữ kiều diễm Hà Nội trong mắt bố, đôi mắt nâu to với rèm mi cong vút tuyệt đẹp. Nởn lên em chịu ảnh hưởng sâu xa ở bố lãng mạn, bướng bỉnh, nghệ sĩ và gì nữa nhỉ? Và có một đôi mắt nghiêm nhưng bao dung tựa bố ưu ái.

Buổi sáng khởi sinh hoạt hiệu đoàn gửi đến lớp giấy cho phép được ăn trung thu vào hai giờ sau thứ bảy. Buồn ghê gớm vì bọn em «già» hết rồi. Vui thú chi mà chơi nữa. Giá có bố nhỉ, chắc chắn mèo ốm sẽ vùi vĩnh đời rước đèn và ca «tùng dinh các tùng dinh» mí bố. Con nít quá thôi. Bố con mình đóng cửa không cho một ai vào, kể cả mẹ nữa, vì mẹ đâu có thương con gái mí bố. Mẹ cùng chú Khải sang tận trời Âu sống hạnh phúc. Thôi chẳng nhắc chuyện í đâu nhớ bố buồn thì sao. Khép kín cửa lại há để gió heo may không lùa vào được. Rồi bố con mình bày cỗ thật to, nhé bố nhé. Con gái vặn cassette tiếng hát vượt thời gian Thái Thanh vút ca «ngoài hiên giọt mưa thu thánh thót rơi, thánh thót rơi». Đồng hồ bác cú gõ mười hai tiếng bố con lên giường ngủ. Nằm trong chăn ấm mơ về Nam Định quê hương thần thoại. Trong giấc chiêm bao chấp chờn, bố con mình đáp «chuyến tàu trên sông hồng» ngược dòng xuôi về đất Bắc xa xôi. Con gái thích ghê ghê

là bố ơi. Những hiện hữu em nghe cay cay ở mắt bố mắt rồi. Người chiến sĩ can trường năm xuống vừa tròn sáu năm. Con gái chừ đã học đến đệ nhị. Đôi khi sáng tác được một truyện ngắn nhỏ theo cổ lật em hay ghi chú dưới tựa bài «gửi đến bố thương dấu». Bạn bè đọc được hỏi chắc papa cũng mí lắm nhỉ, hèn chi viết cả lô bài đề ca tụng. Rồi bọn hần bấm nhau cười. Con gái úp mặt nghe cay đắng vang dội ở tiềm thức. Chỉ mỗi mình Thực Chương cảm thông, hần an ủi và trẻ con nói mí em. Ta sẽ xin bà tiên nhân từ chiếc đũa thần để làm bố mí sống dậy, ở với mí, rằng con gái khổ thế nì mà mẹ đành lòng bỏ đi. Giọng Huế thật nặng, làm mèo ốm đang buồn cũng phải phì cười.

Từng đêm nghe nhưng nhớ đông đầy cả một lũng sâu trong ngăn kéo tim. Em thồn thức gọi tên bố, tên vì tinh tú bỗng mệnh. Con gái lãng mạn lang thang qua những con đường có cây sấu đông trụi lá. Thành phố khi mùa thu trở về mong manh tựa sợi khói mù sương. Sáng sớm đi học, qua các khe lá của hàng sao em nhìn từng ô vuông xanh xán xanh như ngọc bích của bầu trời, mừng tượng ở đó có ánh mắt bố ngự trị đưa con gái yếu đuối đến lý tưởng tuyệt vời.

Ơi, mùa thu đã về rồi đó ư? Mưa sẽ ru bé con ngủ. Mưa sẽ kết nụ ước mơ trên tóc em. Ngàn đời tóc vẫn xanh muốn thuở nên ngàn đời mơ ước sẽ chẳng bao giờ phai..

tình khúc mùa thu

LÊ NGỌC THU

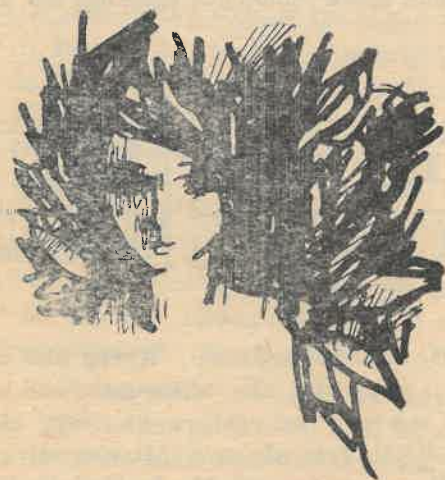
Sáng nay vừa trở dậy sau một giấc ngủ dài thoải mái. Không như mọi hôm, tôi nằm yên trên giường. Một cái gì êm dịu, nhẹ nhàng bước vào hồn tôi. Ngồi bật dậy, đến bên cửa sổ và mở tung hai cánh ra và... một cảnh tượng đẹp như mơ hiện ra trước mắt tôi. Trên nền trời thật xám vài con chim bay lượn, gần hơn chút nữa là con đường đất đỏ uốn khúc từ đỉnh đồi xuống chân đồi, ngày thường nó vẫn chói chan vì ánh nắng, hôm nay bỗng mát dịu một cách lạ thường. Và sau cùng là khu vườn nhà tôi, những lá trên cành đều mất đi màu xanh mượt để thay vào đó màu vàng hơi úa, giống như màu áo của Nhân cho tôi hơn tháng trước. Gió ở đâu thổi tới thật lạnh, tôi rùng mình nhìn lên bầu trời màu xám, trời bắt đầu mưa. Mùa thu đến rồi mà tôi không biết.

Tình khúc mùa thu

Vài ngày sau tôi quên là trời đã vào thu. Một chiều theo mẹ xuống phố mua sắm, thì tôi chợt nhận ra rằng phố phường hôm nay có một bộ mặt

khác hơn ngày thường. Và khi đi ngang tiệm tạp hóa của chú Hải tôi mới nhận ra được mình đang sống giữa mùa thu, mùa mà lá trở thành màu vàng, mùa mà các nhạc sĩ, nhà văn ca tụng nhiều nhất, qua những chiếc đèn đủ loại đồ rực và những chiếc bánh thơm ngon bày nơi cửa tiệm. Một ý nghĩ mới lạ đến với tôi, bằng đôi chân bầy dặm tôi đi vào tiệm lựa chọn một cái đèn thật xinh. Mẹ tôi ngạc nhiên và mỉm cười nói con sắp sứt lại mười tuổi. Buổi tối ngồi trong phòng gần cửa sổ nhìn ra bầu trời hình như không có «ông sao» nào cả. Căn phòng ấm cúng ngỡ ngỡ vì nhờ cái lồng đèn con thỏ. Vui nhỉ. Bỗng có tiếng mưa rơi, một giọt, hai giọt, ba giọt... Và rơi nhiều quá đếm không xuể. Tôi khép hai cánh cửa sổ lại, nghe từng giọt nước gõ lên khung kính những âm điệu êm đềm tựa như những nốt nhạc thánh thót của Đặng Thế Phong trong «giọt mưa thu».

Sáng hôm nay, cũng như mọi ngày khác, tôi bật tung hai cánh cửa thì đầu đờn thay bầu trời xám xịt lại, mây đen ngòm trên nền trời, còn con đường đất đỏ trên đồi thì lầy lội những sinh bùn như máu, những tàng cây còn trơ lại cành, và vô cùng lặng lẽ ở tận góc vườn một chiếc lá nhẹ nhàng rơi xuống. Mùa thu đã ra đi ôi buồn làm sao.

chút hiu hắt cho buổi sớm mùa thu

công minh

Với ngọn gió hiu hiu thoảng đưa «Em nghe chẳng mù thua», tiếng hát nào nghe vì vu vơ sóng buồn tênh. Buồn như đêm tối quanh quẩn im lìm, như rình rập, lắng nghe tiếng chân mùa thu rón rén trên đám lá khô xào xạc in dấu vết trong tâm hồn.

Buổi sáng nào trên đường đi đến trường, em có chợt nghe man mác và bàng hoàng khi cái nhìn thoáng chợt thấy từng chiếc lá vàng nằm hồ hững trên những bờ đá công viên, thật chơ vơ. Và trên gió bầu trời đặc quánh những phiến mây xám xám. Hình như có một sự hiện hữu nào đó thật đột

ngột bất ngờ, cũng đủ cho trái tim bồi hồi, cảm xúc. Cũng với thời gian ấy, không gian nhớ lắng đọng lại từng nhóm một, phơn phớt màu tím biêng biếc dịu dịu đủ cho em cất đi làm quà cho bạn bè trong sân trường.

Một chút rối chỉ trong hồn khi người bạn bên cạnh đã nhắc nhở lời thầy gọi. Lòng có chợt hồi hinh hinh như chút khói mùa thu đã sóng sánh mất thuyền rồi đó ! Phải không ?

Em ạ ! Tiếng thờ dài chắc hẳn không đủ để lòng mình chùng xuống với những tiếng cười đùa bắt cho bạn bè có thêm một chút ấm áp cho tâm hồn ? Với ngọn cây dương liễu, bên cửa sổ lớp học. Bầy chim đã thôi hót liu lo, thôi khuyến nhủ đám học trò cất đi một chút mộng mơ lãng đãng.

Với cái nhìn thật xao xuyến của mùa thu, có làm em cảm nhận đã hết mình hôm qua với những tiếng cười pha lê gương vỡ, cùng bạn bè với những trò chơi con gái !

Nghe như tiếng ai thật xa vắng gọi về cho tâm hồn đề tự hỏi mình mà câu trả lời không tìm ra đáp số khi nhìn vào láng kính cửa sổ lớp học hiện mờ mờ một gương mặt khác, một trạng thái khác ngày qua !..

Bấy nhiêu ! rồi thôi, có đủ cho hồn em chợt lớn, nhiều nỗi buồn rầu và lấm cả xôn xao !

Có nhẽ ! Em chợt nghĩ rằng, mùa thu đã ảnh hưởng tâm hồn tuổi nhỏ !

Với tiếng chuông tan học bãi về, em có nghe tiếng người bạn gái thổi thóc, hối hả dục về cùng tiếng gắt nhẹ : «Tội này sao ấy!» với tay vuốt nhẹ sợi tóc và đáp lời, em có mỉm cười xin lỗi động trên môi ! Mà này, nụ cười hôm qua không hiện diện buồn bã như giờ đây ! Trên đường trở về căn nhà tí tẹo. Xin trên gương mặt em bé nhỏ lại. (Bé nhỏ trong vòng tay gia đình) và đôi mắt ngoan như nai buổi sớm, nên đôi mắt buồn phiến khói mùa thu, mà buổi sáng chợt len vào, để trừ nỗi buồn trong tim hồng như muốn oà vỡ theo những chiếc lá còn vương tơ trời mỏng mảnh ! Cùng với nhịp chân cuồng quýt, dấu giày thật êm ai mà tiếng chim chân sáo đã thôi nhảy nhót liu lo, để chỉ còn lại lời dặt dìu của gió, bình yên của mây, như khuyến nhủ van lơn, để nhịp quay trái đất không vùn vủ, nhanh chóng như con thoi dệt cửu mà nhật nguyệt tháng năm vẫn chòng chành đợi chờ mùa thu sóng sánh mắt Huyền vàng vàng : «bước rất nhẹ như mùa thu con gái, như bàn tay khẽ hái tiếng đàn tranh»... Em nhé !..

như giòng sông êm đềm

hà thu thủy

Bài học đầu đời dạy em là những câu đồng vọng ca dao lãng mạn, em lớn lên trong tiếng ru êm đềm của mẹ, trong tiếng đàn và những ngày vắng nhà triền miên của ba, ba làm cánh bướm giang hồ mang mẹ thoát ly gia đình

giàu sang cỡ kính, đi một bước phải nâng nếp áo dịu dàng nghiêng mình cung kính, mang mạ rời xa bà ngoại mệnh phụ khó khăn mỗi lời nói là một lệnh truyền, mang mạ xa khỏi cung vàng nguy nga giam kín đời con gái, ba mang mạ đi bằng đôi tay trắng, bằng tấm áo sòn nhưng đầy ấp yêu thương, bằng chiếc đàn tri kỷ trên vai và bằng tiếng hát mê đắm lòng người. Mạ thôi xoa tóc dài ngồi bên cửa nhìn lá rơi theo dòng thời gian úa dần thời vàng son con gái, thôi nâng áo lụa bước từng bước trang đài kiêu cách. Mạ búi tóc cao làm quen với bếp khói nồng xông lên làm đỏ hoe cả mắt. Mạ tập tánh đợi chờ, nhẩn nhục bên người chồng đầy đầy nghệ sĩ tính gàn bướng, khó khăn. Em ra đời trong cuộc tình chóng chệnh vô vàn êm đẹp đó. Mạ sinh ra em đêm rằm trung thu trăng vắng vặc sáng, mạ ấp ủ em bằng tấm áo gấm vàng thời tiểu thư họ ngoại. Ngày em khóc tiếng chào đời không có ba ở nhà âu yếm nhìn em. Mạ lặng lẽ dấu đôi giọt sầu sau vạt áo nâu nghèo nàn khổn khó, ở đó em lớn lên bên mạ tuyệt vời, em học được tích dịu dàng, nhẩn nhục, cao thượng ở mạ, em mang trong người dòng máu nghệ sĩ của ba. Em rung cảm chân thành theo từng tiếng gió vi vút, từng chiếc lá vàng rơi và từng cụm mây bay ngang dòng sông quê hương Biên Hòa yêu ái. Hải Dương đến với em bằng hình ảnh ba oai hùng đi vào đời mạ, bằng hình ảnh dòng sông ngăn đôi nhà hai đứa, em yêu Hải Dương tự bao giờ em không biết rồi biết là chợt đứng nhìn dòng sông em ao ước được làm loài lục bình hoa tím, để được muôn kiếp nhìn nhà Hải Dương bên đó có tàng cây lệ chi lung linh gió, chỉ biết là trong giấc ngủ u mơ đầy hình ảnh Hải Dương mắt nai, cho môi đắm thắm cười trong giấc trở bình an. Như rứa là yêu chăng? Eo ui!! Em nào biết... Có phải vì yêu Hải Dương nên em thương thiết tha dòng sông màu ngọc bích êm êm chảy, thương luôn ba nhịp cầu đen màu mắt ngọc chiều chiều em đi qua bên nó, có phải vì yêu nên em cầm bút hồn nhiên viết « Nhà em bên nì, nhà người ta bên nó, cách nhau một dòng sông ngoan như em bé » bài thơ tuổi nhỏ viết trong xao động đầu đời tuổi biếc ở mai làm cảm hứng Hải Dương dạt dào, to rang từ tìm người rụng lên giấy trắng hành những dòng nhạc và bài hát « Nhấn với dòng sông » thơ của em Hải Dương phổ nhạc thành hình, em rung rung nước mắt ồm bản nhạc vào lòng không biết làm thế nào cho tay thôi run, chân thôi cứng quýt. Tiếng hát em theo tiếng đàn diu Hải Dương diu dặt trong gió trời trời lên trên triền sông lắng ảnh, mang mang cả vòm trời quê hương yêu dấu, và em cúi đầu tay đan vào nhau nhìn nhìn những giọt nước mắt thì nhau rơi xuống phím đàn... Bây chừ thì Hải Dương đã xa em rồi, kỷ niệm còn lại đây em giữ đây trong bốn ngăn tìm hồng chan chứa, những kỷ niệm đẹp như những bài thơ tuổi nhỏ em làm trong đêm lung linh sao sáng, em nâng niu gìn giữ từ giây từ phút, dù bây chừ xa nhau ngàn dặm cũng xin Hải Dương đừng vội quên cô bé bên nì sông bỏ quên tuổi ngọc vì dòng nhạc tuyệt vời, cũng xin đừng vội quên dòng sông mà em đã nhiều lần tự nhủ « Em thương Hải Dương như thương dòng sông, chẳng khi chừ dòng sông nì mất đi nên biết đến bao giờ em mới quên được Hải Dương... »

trung thu của my

TRÂM LAN TUYẾN

My ngược nhìn ánh nắng vàng vọt sắp tắt. Trên con sông, những chiếc xuồng đánh cá về muộn. My bước nhẹ xuống tam cấp, bỏ lại sau lưng căn phòng ngủ. Bỏ lại những dãy giường thẳng tắp nằm bất động phủ drap trắng. Những đứa bạn của My. Nào Liên Hương, Ngọc... giờ này chắc đang nhõm nhõm với mẹ vùi đèn, bánh. Còn My, My đứng ngắm dòng sông, nhìn sang bên kia bờ, với hàng ô rô xanh bóng che mắt My. My đang chờ đợi một con thuyền về muộn. Không. My đang chờ ba mẹ, chờ anh chị đón My về ăn Tết. Bỗng nhiên My thấy chán ghét ngôi trường nội trú, chán ghét các Ma-sơ khoe cây thánh giá lủng lẳng trước ngực. My muốn là thật to, thật to để làm bung cánh cửa sắt đóng kín. Cánh cửa rào ngăn cách sân trường và con đường đất đầy đá lổm chổm bên ngoài. Trên tay My, chiếc đèn xếp vô duyên, buồn thảm như ngôi nhà nguyện. Trong túi My, những cây nến xanh đỏ không làm cho My vui thích. Chiếc bánh dẻo trắng, mềm mà các sơ dúi vào tay My vẫn còn nguyên vẹn.

Ánh nắng tắt hẳn. Bầu trời tối mờ mờ không xóa tan được cảnh vật. My cảm thấy sợ hãi ngôi trường sợ hãi chiếc giường, yêu dấu của My. Đôi mắt My chợt sáng lên. My khẽ liếc vào bên trong. Trong căn phòng nhỏ bé, các sơ đang cầu nguyện, đọc kinh dưới ngọn đèn măng sông trắng xóa. Các sơ không nhìn thấy My. Không thèm biết đến My. Tiếng chân My vang lên thật rõ. Hàng trứng sỏi trắng la thét dưới gót giày My. My khẽ lách mình qua lỗ hồng của hàng rào. Bằng mình qua khoảng sân rộng trước nhà thờ. Trên bến sông, không còn một bóng người. Dòng nước về đêm dâng cao, xua đuổi

ngọn gió lạnh lạnh bao kín lấy My, liếc qua hàng cây sấu đông im bóng. Ánh trăng đã lên. Trăng rằm thật sáng, soi bóng My, chiếu bím tóc thắt nơ hồng xuống mặt đường. Bên khu xóm nhỏ bé, ẩn mình sau hàng tre thưa, vang lên tiếng reo hò của đàn trẻ trạc bằng tuổi My.

Ánh trăng sáng ngà

Có cây đa to

Có ...

Tiếng hát làm quấy người My. Trước mắt My từng đóm sáng xanh đỏ, từng chiếc đèn con cá, con bướm, đèn xếp sáng rực di động quanh con đường mòn dẫn vào nhà thờ. My nhìn thấy con cá đỏ, thật to, thật đẹp. My nhớ nhà, nhớ ba mẹ. Đám rước đi vào khoảng sân trống, xoáy vào đầu My. My chợt ném mạnh chiếc đèn xuống dòng nước trước mặt. Quay lưng chạy thật nhanh. Chân My bước vội vàng lên tam cấp nhà thờ. Một góc tối bao phủ lấy My. Tay My nắm chặt chiếc bánh lạnh lẽo — My không dám ăn, — nước mắt My trào ra xoa nóng đôi má, chảy xuống môi mầu mận. My muốn khóc thật lớn, để tiếng hát không còn nghe rõ nữa. My nhìn bầu trời. Những đám mây trắng nổi lững lờ trôi. Trăng đẹp quá. My muốn trời mưa, mưa thật to, mưa ướt con đường. Và ước gì dòng sông trước mặt My, nước dâng cao, ngập đường, ngập cả phòng ngủ, ngập căn phòng của các sư. Trong cơn mưa, trong dòng nước dâng cao. My nghe tiếng gọi xa vắng, mơ hồ, hoang vu của các sư rêu gọi tên My.

— Làm gì đây bé? Tiếng nói thật êm vang lên bên tai My. Bàn tay ai mát lạnh đặt khẽ lên bờ vai My. My hoảng hốt nhìn sang bên cạnh. Chị của My. Chị Đỗ Quyên. Không, không phải chị Quyên.

— O' kìa! Sao chị hỏi em không nói? Giọng nói nhẹ nhàng, xa lạ một lần nữa chứng tỏ không phải giọng nói quen thuộc của chị Quyên.

— À! Chị biết rồi. À! Đèn của bé đâu? Đưa chị thấp cho vào.

My thò tay vào túi tìm những cây nến xanh đỏ. Bàn tay My quờ quạng trong chiếc túi cạn đáy trống rỗng.

— Bé không có đèn à? Chờ chị chút nhá. Một chút xiu thôi. Ngồi đây nha bé.

Bóng áo trắng bay bay dưới ánh trăng. — Áo trắng làm My nhớ đến một nàng tiên trong câu chuyện cổ tích nào. Mái tóc thề đen xõa ngang lưng làm nổi bật dáng người thon nhỏ. My đưa mắt nhìn chờ đợi. Một cơn gió thật ấm lướt qua người My. My hết sợ cô đơn. My không khóc nữa. My thương ánh trăng, thương dòng nước không còn dâng cao. Thương tiếng hát của đám trẻ. Đám trẻ khiến My lo sợ vu vơ, vui chơi trước mặt.

— Đây này, chị cho bé đèn. Đẹp không? Đừng buồn nữa nhé.

— Em.. chị cho em.

— Ừ, cầm đi bé. Chị tên Trần. Ngọc Trần. Còn bé, nhà bé đâu? Bé tên gì? My đưa tay chỉ qua bờ sông bên kia, ngón tay My vung lên thật xa, hướng xuống nói khẽ.

— Nhà em xa lắm. Em tên My.

— Em.. My học trong nội trú này hả?

— Dạ.

— Các bạn My đâu? Sao không đến chơi với My? Sao My lại ngồi đây? Mà ơi, sao mắt My đầy nước mắt thế này?

My nhìn chiếc đèn con cá đèn giấy bóng đỏ thật đẹp trong ước mơ trên tay, My đưa tay gạt gạt lệ còn bên lên đọng trên nà. Chị Ngọc Trần đẹp quá. My chớp nhẹ mắt nói:

— Các bạn My về nhà ăn Tết rồi. Ba mẹ không đến đón My, My sợ các anh chị—vừa nói My vừa đưa tay chỉ đám trẻ—ăn hiếp em. My chạy lên đây đó.

Ngọc Trần đưa tay mình cầm lấy bàn tay nhỏ của My. Trần thấy thương thương cô bé ghê là. Nàng nhìn ra ngoài sân vắng vặc ánh trăng. Trong đầu nàng vang lên tiếng cười hồn nhiên của Thúy. Có em gái bé bỏng của nàng bằng tuổi My. Nàng búng nhẹ tay My. Mở hộp bánh nướng làm sẵn lúc chiều. Những cái bánh thơm phức làm cho Trần thấy vui vui — không biết vui vì cô bé My dễ thương, hay những chiếc bánh đầu tay — trong lòng nàng, một tia sáng của ngọn đèn trung thu lóe lên. Giương mặt bầu bĩnh dễ yêu của My, hồng lên trước đèn. Nàng bẻ đôi chiếc bánh đưa cho My.

— My, ăn bánh với chị đi em.

— Dạ

My đón lấy miếng bánh. Nhưng cái bánh dẻo mềm, nóng trong tay My làm My chần chờ.

— O' kìa! Em có bánh trong tay, sao không ăn? Nàng vừa cầm lấy tay My nhẹ nhàng bỏ cái bánh vào hộp. Đạp kỹ lại đặt lên lòng My. My cầm miếng bánh đưa lên miệng cắn khẽ. My nhìn thấy chị vui vui.

....Có cây đa ta

Có thằng cuội...

Tiếng hát vang lên. My nhìn chị Trần đang ngó My. Hát theo khe khẽ. Hai chị em cùng cười. Chị Trần làm My ngưng ngưng ăn bánh tiếp. Chị hỏi My.

— Bánh ngon không? Bé ăn hết đi. Chị cho bé cả hộp đó. Thích không My?

— Dạ.

— Sao My chỉ dạ hoài thế. My không biết nói gì hơn nữa sao. My nói chuyện với chị đi, My dễ thương lắm.

— Dạ... chị Trần... thương em quá.

Trần cố gợi chuyện để làm cho My vui. Nàng nhìn lên trời, nhìn đám trẻ đang đi xa dần trong xóm. Những ánh đèn trên tay chúng thấp thoáng ẩn hiện sau hàng tre thưa dẫn vào những ngôi nhà nhỏ.

— Trăng đẹp quá phải không em? My học lớp nào thế?

— Em học lớp Đệ thất. Chị, chị Trần ngồi đây chơi với em đêm nay nhé. Trăng đẹp ghê há chị.

— Trung thu mà em. Trăng không đẹp sao được. My giỏi ghê. Em của chị học giỏi quá.

My ngược mặt đón ngọn gió. Cơn gió làm lòng My ấm hẳn lại. Trăng càng về khuya càng sáng. My nắm chặt lấy tay Trần. Hai chị em vừa đi vừa nói chuyện vừa ăn bánh dưới bóng trăng. Ánh đèn con cá chiếu sáng nhấp nhô trên tay My. My dẫn chị Trần ra bờ sông. Chiếc đèn xếp lúc này My ném xuống dòng nước đang trôi ra xa. My nhìn chiếc đèn ướt đầm nước. Chiếc đèn đáng thương chi lạ. Cơn mưa thật nhỏ búng xuống đầu, tóc My. Bên cạnh My, chị Trần không còn nữa. Cơn mưa vang theo tiếng hát xa dần rồi mất hút tận trong xóm xa.

My vẫn đi trong mưa bụi. Hộp bánh còn tro lại chiếc bánh dẻo của My, ngọn gió sông, cái lạnh của đêm, hàng lá sấu đông trên đầu làm cho My thấy ấm hẳn lại.

cánh bướm chở mùa thu

MAI

Buổi sáng mưa xuống mong manh như sương, trời vận chiếc áo choàng xám xịt. Lạnh và buồn ! 8 giờ 30, thư viện vừa mở cửa, vắng hoe. Tôi đứng trước bậc thềm tam cấp rử những giọt nước trên tà áo và gấu quần. Mười ngón chân lạnh cóng. Chiếc ghế quen thuộc hăng ngày, tôi vẫn đến sớm để giữ chỗ. Mặt bàn gỗ lên nước bóng loáng tỏa hơi lạnh. Tôi lôi sách vở từ « sac » ra đặt lên bàn, đôi môi giữ hờ đầu bút tìm hơi ấm, mắt nhìn vờ vờ ra ngọn me tây. Những chiếc lá me vàng trời sững chập choang bay ngang cửa sổ, từng đàn đáp xuống mặt sân. Từ chỗ ngồi, tôi không nhìn thấy dưới đó ; nhưng tôi đã quá quen thuộc với khoảng sân đầy cỏ, và một bên vũng nước trũng có dây rau lang đan kín, chỉ chừa một lối đi nhỏ trải đá cuội màu đỏ dẫn lên bậc tam cấp vào thư viện cổ kính này. Thư viện nằm sâu trong lòng hẻm và lối kiến trúc như vết tích của ngôi nhà xưa còn sót lại. Chính cái vẻ cổ kính và êm ả hiếm hoi trong thành phố này mà tôi năng lui tới và đắm ghiền hơi thở của những kệ sách im ỉm, mặt bàn bóng nước gỗ. Tôi kín đáo liếc một vòng quanh thư viện (thói quen kỳ quái) và mắt dừng lại ở cửa sổ bên này bị che kín bởi tầng lá mạn rậm rì, những phiến lá to xanh mướt nước mưa, do dự trước khi cúi xuống trang vở học đang dở hôm qua.

Tôi dừng lại khi mưa đập mạnh trên mái ngói, ngọn gió quạt những trang sách lật lào xào. Mưa gió ngoài trời đầy không khí ẩm cúng tràn ngập khắp phòng, và cái vẻ lặng lẽ hàng ngày biến mất. Những khuôn mặt ngẩng lên, đôi mắt nghỉ ngơi trên ngọn mưa mù mịt, lãng đãng theo mây xám. Tôi đảo mắt một vòng quanh phòng và giật mình vì cái gập đầu của Luận từ bên khu con trai. Tôi lúng túng chào lại. Từ lúc đó tôi ngồi yên nghe tiếng mưa rơi đều đặn, ý nghĩ miên man. Những chiếc lá vàng cuống quít trong mưa làm tôi liên tưởng đến mùa thu thật dịu dàng. Từ lâu rồi tôi cũng thêm châm lửa vào ngọn đèn cây đặt vào chiếc lồng đèn trong giấy kiến rục rở, ngậm miếng bánh trung thu ngọt ngậy trong miệng, và cười thật tươi nhập bọn vào lũ bạn rước đèn. Bóng trăng và ánh nến qua lớp giấy kiến sáng hồng tuổi bé bỗng hờn nhiên. Nhưng chắc chắn tôi sẽ không còn khúc được khi ngọn nến vô tình làm cháy thủng một mảng đèn và không còn giấy này bắt đèn. Tự dưng tôi thềm dẫm chân lên những chiếc lá vàng úa, thềm cầm chiếc đèn lồng trong tay. Tôi nhìn đăm đăm ra bầu trời đã ngưng giọt mưa rơi.

Khi nghe tiếng sách vở đóng lại gấp rút, tiếng guốc giày khua ồn ào và tiếng cửa sổ bác quản thủ thư viện đóng lại rầm rầm, tôi thu dọn sách vở cho vào « sac », vuốt lại tà áo gỗ mạnh gột giày đi ra cửa và quyết định đứng lại chờ Luận với một chút hơi nóng dồn lên mặt. Khi nghe Luận hỏi :

— Ngọc về chứ ?

Tôi nói : Luận đưa Ngọc đi mua đèn nhé ? Và như sợ anh từ chối tôi vội vàng nói :

— Trời không còn mưa.

Luận ngạc nhiên. Có lẽ anh đang tự hỏi sao bỗng dưng tôi lại đề nghị như thế trong khi bao lâu nay chúng tôi chỉ quen biết nhau qua cái gập đầu chào, và đôi khi tình cờ cùng bước chân lên bậc thềm thư viện. Trời không còn mưa, chút nắng sáng lên trong đám mây, và tôi nhìn thấy ánh sáng đó đẹp lạ lùng trong đôi mắt Luận, anh gập đầu và tôi mỉm cười.

Luận đưa tôi qua những gian hàng treo chỉ chít đèn màu sắc sỡ. Tôi ngắm soi như đứa trẻ lần đầu được mẹ dẫn đi mua sắm, và liếng thoảng chỉ tay vào tủ kính nói :

— Ngọc thích ăn cái bánh đậu xanh có nhân hạt gà này.

Nhưng khi Luận mỉm cười trêu.

— Mưa cho Ngọc nhé ?

Tôi xấu hổ lắc đầu. Tôi vội vĩnh quá đáng, bắt Luận tìm cho được chiếc đèn nào chỉ dán một màu giấy bóng và không có kẻ hình. Tôi nhân mặt nói màu mè hình thù trông giống con nít quá ! Và một lần nữa ánh mắt Luận làm tôi xấu hổ, cúi đầu. Sau cơn mưa mặt đường ướt nước, và mặt đất là buổi trưa nhưng nắng chưa soi thấu qua lớp mây dày nước nên không gian se sắt lạnh như buổi sớm mai hay trời sâm sầm tối. Rồi Luận cũng tìm được cho tôi chiếc đèn vừa ý. Hai con bướm vàng. Luận ăn cần dặn dò :

— Một cái Luận mua cho Ngọc, và một cái cho Luận nhưng nhờ Ngọc cất giùm.

Khi chia tay tôi cầm chặt hai chiếc đèn bướm vàng cười rạng rỡ và tôi bắt gặp nụ cười mình trên môi Luận. Hai con bướm vàng vỗ cánh mang mùa thu về thành phố, và về ngập trong lòng em đó Luận.

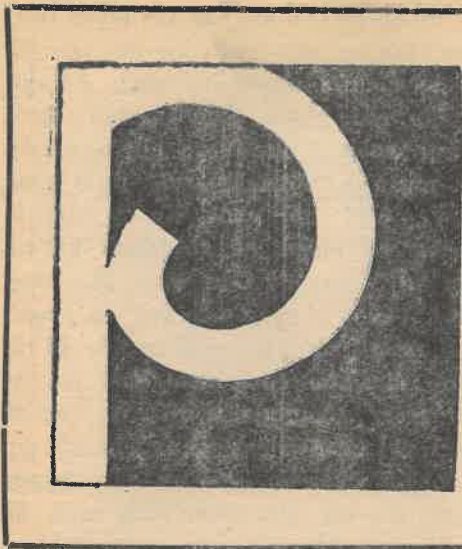

mùa thu cho phố thái ngày xưa *phiến thư ngọc tím*

Bài ca mùa thu vàng trong em bắt đầu từ hôm nào? Có lẽ một ngày cuối hạ, cơn nắng từ từ rời xa các mái tôn âm thấp, từ bỏ con đường bụi bặm và các xe cộ ồn ào, không vương bận hàng cây xanh lá ngắt ngưỡng, cuối cùng là cơn phố im lìm dưới hàng hoa xứ và mặt đường trắng nhựa bóng loáng của cơn mưa. Em nhớ thương hoa nắng muôn hình năm rải rác khắp cùng đường phố, ngay cả con đường thân nhất chung quanh trường em nữa, không còn buổi trưa đi lăm lăm và đập vô tình trên bóng lá xanh đen. Hàng cây cao đâu là dù nón cho em. Vì từ hôm em biết được vài chiếc lá nhỏ xíu vương trên tóc, trên vai, lá khô, dòn, mang màu vàng buồn thắm, mang nét cô đơn chết mòn mỗi bên lẽ gốc cây khô, nằm làm bạn với đất mát còn trũng trong suốt thời gian còn lại, nỗi buồn nhẹ nhẹ dâng lên và đôi phút im lìm tiếc cho thân phận nhỏ nhoi của lá yêu, ngày nào trong đời em cũng sẽ nằm xuống bên đất tươi mát, có còn chăng nụ hôn phút ngọt ngào trên má cho em? cái vuốt tay êm ái đấy ư! Chao ơi, em nào có muốn ý nghĩ trở về với em trong nỗi buồn. Con mưa bắt đầu vào giữa trưa. Mưa ào ạt xối xả tuôn xuống thành phố bụi bặm cả cây nước lớn, trắng xóa. Từ đây nhìn ra xa chỉ toàn màu bạc trắng. Sợi mưa đan khắp cùng. Con đường như đầu đôn mà chịu đựng sức dội mạnh bạo, và hay nhất là nước đã cuốn theo cả rác, bu vào lòng cống đen. Em bức bối, ghét mưa ghê là, chả vì em phải ở nhà những hôm nay. Không may đi học trời mưa chỉ có nước trở về. Buổi chiều trở về, chiếc áo trắng, điểm lấm tẩm hoa nâu bùn, đi thật hối hả như ai đuổi thôi. Em thích đi thành thoi nhàn nhã một mình mà không được. Không khí mát rượi, không bụi bặm, gió thổi từng cơn lành lạnh làm em nhớ tết khôn cùng. Đâu đây trên cành lá còn đọng đầy nước mưa, một làn gió thoảng cũng đủ cho hạt nước xôn xao mà từ bỏ chỗ nằm cao cạnh kia. Và, em là nơi chốn thứ hai cho hạt nước

mát tìm về trụ ngụ, rồi từng ngày mưa đi, để lại cho em bao lần lướt tiếc, cho tình cảm thân yêu dành cho mưa thương mến. Em cũng tiếc thương những buổi chiều dầm mưa, đi trong màn nước mưa mong manh mà ngỡ mình rồi cũng sẽ nhẹ nhàng thoang thoảng trong không gian hay sao? Cuối cùng của đời người sẽ tiêu hao, em chẳng mong gì hơn được nhẹ như mây khói bay lang thang trong vùng trời mơ ước một mình. Đi dưới bóng lá cây sau cơn mưa đã là một kỷ niệm nhỏ nhoi. Không biết là kỷ niệm chất chồng theo ngày tháng có nhiều để rồi giam kín em chuỗi ngày cuối cho sống với kỷ niệm tuyệt vời ư? Con mưa làm thay đổi thời tiết hàng ngày cũng làm em đôi khi bàng khuâng, xôn xao, và ý nghĩ đâu còn bình thản nữa. Một sự bất thường trước lúc mưa lại đến để rồi nhường chỗ cho cơn mưa mát rượi trong tâm hồn cùng niềm thoải mái dễ dàng với tất cả chung quanh. Em tự nhiên mơ mộng, muốn viết vài thư để thương cho bạn bè trong lớp cũ, từ ngày nghỉ hè đến nay chưa gặp mặt ghi lại đôi cảm tưởng hôm nay, một ngày trong đời của em nhỏ bé. Văn chương quyến rũ em vô vàn, đến với em bất ngờ, làm em như chiếc bóng xanh đỏ muốn bay bổng lên thật cao, xa cách một mình, để chết chìm trong biển cả ước mơ. Có bao giờ em như thế chẳng. Mong là trong kiếp người sau em được đôi chút tạ tội nguyện không?

Có còn gì với em bây giờ chẳng? Có chẳng là đôi chút lướt thương mùa hè năm xưa, mùa mưa ào ạt thành phố, cả một mơ kỷ niệm vụn vặt không thành hình trong ký ức. Ngăn tử yêu thương đôi lần được xếp gọn để rồi được bởi tung lên vì có khi em muốn mình định tình cảm thì y như ký ức được xoay xở để nhắc cho em. Ngày tháng này, giữa mùa không tên gọi, à mà chỉ mình em đặt tên thôi, mùa thu hạ của riêng em. Ngày như mang âm hưởng nóng bức của cái hè còn lướt tiếc, cái dịu dàng mát rượi của cơn mưa mùa thu vội vàng đến sớm. Và buổi chiều không tên của em. Một cơn gió thoảng, hàng cây me xôn xao, những chiếc lá me vàng vọt, lia cành vội vã bay dạt dờ chưa biết rơi xuống nơi mô? Em ngồi lặng yên bên bàn học nơi cửa sổ. Vùng trời xanh phía trước thật mát, thoang thoảng hình bóng con đường thênh thang bằng mây trắng, trên đường chỉ có hình ảnh đàn cừ trắng xám lữ lượt hướng về phía chân trời xa mù kia. Em nghĩ rồi trong kiếp em nhỏ nhoi có được một lần đặt chân ngự gác bên cạnh đàn cừ vô tội không? Qua làn mây em vẫn là em trong thân tình hôm nay, soi bóng bên gương, em còn là con yêu của ba mẹ thương mến. Thế nhưng thu vàng cũng vừa đến để rồi hôm nay em vừa mất những gì? một chút thơ ngây ra đi, hồn nhiên cũng được thay thế. Chao ơi! em yêu dấu xin được ngàn đời ngủ yên trong châu trời tuyệt vời rộng mịt kia nhé. Chắc là thu vàng đang trút từng cành lá úa trên đường đi, cũng đang nhuộm vàng tư tưởng của em đấy ư. Mùa thu đầu đời mới lớn của em được bắt đầu bằng khúc thu ca đầu ái thênh thang ý tưởng phiêu du lãng đãng trong thành phố mù sương ấp ủ mộng mơ của riêng em bé nhỏ nhé.

BẠN NGỌC THAM ĐƯỢC PHÒNG VẤN BỎ TÚI CỦA TUỔI NGỌC

5 câu hỏi dành cho tuổi vừa lớn

1. Bạn, vấn đề nào được coi là « vấn đề lớn », chi phối nhiều thời giờ nhất, tại sao?
2. Quan niệm như thế nào về tình yêu ở tuổi học trò, sự giao thiệp rộng rãi giữa trai gái nên khuyến khích hơn chăng?
3. Bạn ra sao về các phong trào trẻ bây giờ. Có phải bạn là người lúc nào cũng theo thời chuyện theo đuổi « mốt »?
4. Giờ bạn bạn nghĩ tới chọn nghề nghiệp trong tương lai? Điều đó làm bạn băn khoăn không?
5. Bạn có rất nhiều ước vọng, bạn muốn nói điều gì với những người chưa quen biết?

DIỆP THÙY LINH
Lê Văn Duyệt Gia Định

1.— Ở tuổi em vấn đề được coi là « vấn đề lớn » chi phối nhiều thời giờ nhất là sự diễn tiến của chiến tranh hiện tại. Vì chiến tranh mang đến chết chóc chia rẽ, hận thù và tuổi trẻ dĩ nhiên phải khiếp sợ, lo âu cho thân phận chính mình.

2.— Quan niệm của em là vì tình yêu tuổi học trò như những bông hoa thơm ngát làm tăng nhựa sống cho mọi người còn cấp sách, nhất là học trò Việt Nam trong tình trạng hiện tại và sự giao thiệp giữa trai gái tuy có vượt qua nền Giáo Dục Đông Phương nhưng cần có ở mức độ trung bình để họ có thể tìm hiểu nhau.

3.— Với em phong trào trẻ du nhập Việt Nam chỉ gây ra sự thao túng, nhu nhược, khiến tuổi trẻ trở nên

thiếu tinh thần trách nhiệm, không biết gì khác hơn là chạy theo vật chất xa hoa. Nếu em bận rộn với các kiểu « mốt » thì có lẽ giờ này em không ngồi bên bàn giấy để trả lời những câu phỏng vấn.

4.— Chọn nghề nghiệp cho tương lai em đã nghĩ đến ngay từ khi vào Trung Học và em đã lo lắng bản khoan không ít, chính nhờ sự lo lắng mà ngày nay em sắp đoạt được ý nguyện.

5.— Em chỉ có một ước vọng độc nhất là mong mỗi Việt Nam sớm Hòa Bình và điều em muốn nói với những người chưa quen biết là hãy thương yêu nhau để cùng chung lưng xây dựng lại một Việt Nam đồ nát.

BẢO ÁI
17 tuổi, Gia Long

1.— Dù muốn dù không « vấn đề lớn » chi phối nhiều thì giờ nhất vẫn là chuyên học hành 1 ngày hơn 4 giờ

ở trường về nhà ít nhất cũng phải ngồi còng lưng hai tiếng nữa.

2.— Kinh nghiệm cho thấy tình yêu ở tuổi học trò thường bạo phát nhưng cũng bạo tàn. Nên khuyến khích cho « 2 phe » giao thiệp rộng rãi nhưng phải đến 1 giới hạn nào đó.

3.— Đó là phong trào của những người dư tiền nhưng hơi ích kỷ, của cả những người ít tiền nhưng lại mang trong đầu một nỗi bất mãn. Đề thì giờ đi rong dành cho sự học, đề tiền dùng vào những việc vớ vẩn giúp cho những kẻ kém may mắn hơn mình phải hơn không? Đâu có tệ vậy. Chỉ theo mốt khi thấy tiện lợi. Thí dụ: Áo dài mi ni: Đỡ tốn vải, khỏi vương kềm gai, xuống thang khỏi lo thiên hạ dẫm nhằm vật áo...

4.— Tương lai là niềm khích lệ là nỗi ưu tư thường xuyên mà nghề nghiệp là dự tính quan trọng nhất. Bản khoán ghê lắm vì nghề nghiệp quyết định cuộc đời mình mà.

5.— Ước vọng thì có nhiều nhưng người quen còn chưa thổ lộ hưởng chỉ người chưa quen. Câu hỏi này khó trả lời thì mờ.

AN LY
20 tuổi, Sinh viên

1.— Vấn đề được coi là quan trọng nhất trong lứa tuổi hiện tại của tôi là làm thế nào tôi được lên lớp đều, tôi sợ rớt lắm, tại sao? Thưa: nếu rớt, tôi phải vào lính ạ!

2.— Tình yêu giữa trai và gái, ở lứa tuổi học trò bao giờ cũng đẹp, nó phát sinh từ tấm lòng thành và không vụ lợi, tình yêu này ta nên duy trì và cứ để cho nó tự nhiên phát sinh. Tuy nhiên ta không nên khuyến khích học trò trai gái yêu nhau.

3.— Phong trào trẻ hiện tại một phần lớn là do sự góp mặt của những cô cậu con nhà giàu, dư giả, và của những người trẻ bất mãn thời cuộc, bất mãn xã hội, — Nếu nghĩ cho kỹ

Chỉ tiết tham dự cuộc phỏng vấn này đã đăng liên tiếp trong TN số 19 và 20.

thì chính xã hội đã tạo ra lớp trẻ bây giờ, lớp trẻ sống xa hoa, sống vội vã như những con thiêu thân, không còn biết đến tương lai... Tiền hàng tháng do gia đình cung cấp không đủ cho uống nước cam, làm gì còn tiền để theo đuổi các «mốt» thời trang.

4.— Chọn nghề trong tương lai? Lúc nào mà chẳng nghĩ đến và băn khoăn rất nhiều không biết sau này tôi sẽ làm gì?

5.— Nói những ước vọng của tôi nói với những người không quen biết, như vậy có nghĩa là độc thoại! Xin cho tôi và những người xung quanh, được làm con người, với đúng nghĩa của nó.

NGỘ MINH TÂM
14 tuổi, Ngọc Phú (Phong Dinh)

1.— Ở tuổi em vấn đề tình yêu được coi là «vấn đề lớn» chi phối nhiều thời giờ nhất. Bởi vì tình yêu làm cho em nhiều trăm tư mặc tưởng.

2.— Theo em về tình yêu ở tuổi học trò, sự giao thiệp rộng rãi giữa trai và gái đáng được khuyến khích hơn. Nếu biết hướng dẫn nhau trên đường học vấn.

3.— Em thấy các phong trào trẻ bây giờ không mấy tốt. Em không chấp nhận. Em không bao giờ bận rộn theo đuổi «mốt».

4.— Em luôn hoạch định cho mình một nghề trong tương lai. Điều này làm cho em hết sức băn khoăn.

5.— Em muốn nói sự thành thật được kết bạn với những người chưa quen biết. Đó là ước vọng của em.

THƯƠNG NHÂN
19 tuổi, Tân Việt

1.— Ở tuổi tôi. Vấn đề được coi là «vấn đề lớn» chi phối thời giờ nhất là mơ mộng và nghĩ đến đối tượng làm mình rung động.

2.— Quan niệm của tôi về tình yêu ở tuổi học trò phải vừa dễ nhen nhúm, bộc lộ bằng ánh mắt nụ cười, và hãy nuôi giữ thật kỹ trong lòng để chờ ngày thoát xác theo tuổi. Sự giao thiệp rộng rãi giữa trai và gái phải giới hạn mức nào đó, không nên khuyến khích hơn có hại!

3.— Không có ý kiến về các phong trào trẻ bây giờ vì mỗi người một lý tưởng.

Tôi không phải là người lúc nào cũng theo đuổi «mốt».

4.— Lúc nào tôi cũng nghĩ tới nghề nghiệp trong tương lai. Và điều này làm băn khoăn tôi không ít.

5.— Vâng! tôi có rất nhiều ước vọng.

— Tôi muốn nói với những người chưa quen là: — đừng nên chơi với những tuổi vừa lớn. Vì nó rất rắc rối khó chịu sẽ làm bạn buồn lòng.

T.H.B.C.
18 tuổi, Nguyễn Bá Tông

1.— Theo ý tôi tuổi vừa lớn là tuổi mà các văn thi nhân đã từng tập trung hết ý tưởng bút mực nhằm mục đích ca tụng sự ngà ngọc và thiên đường của nó. Vào tuổi này ngoài vấn đề học hành, còn vấn đề mộng mơ, mộng mơ cho hiện tại và tương lai.

2.— Tình yêu theo tôi nghĩ nó thường chớm nở ở những tuổi còn đi học, giai đoạn này thực vô cùng lý tưởng. Hiện tượng đó phát sinh ở sự giao thiệp giữa một người con trai với một người con gái, việc giao thiệp này thỉnh thoảng phải đòi hỏi sự can thiệp của các vị sinh thành đó! Nhưng nếu biết ý thức chừng chừng bớt thì cũng có nhiều việc hay lắm đấy chứ.

3.— Ở tuổi trẻ không gì truyền nhiễm nhanh bằng bệnh thích «lancer mode», thực vậy khắp các đường phố bây giờ các bạn trẻ đã phô bày những kiểu áo quần sặc sỡ mang theo đủ cách, trông vui mắt lắm đấy chứ.

4.— Việc chọn nghề trong tương lai??! Đó là một vấn đề khá phức tạp, khi vừa bước chân lên ngưỡng cửa trung học đệ II cấp, nó làm tôi băn khoăn vô cùng trong việc chọn cho mình một phân khoa riêng để sau này tìm đúng hướng đi cho lý tưởng. Đôi khi đâm ra lo sợ.

5.— Ước vọng, dĩ nhiên ở ai cũng phải có, riêng tôi cũng vậy, nó là câu giáo đầu trong tiềm thức của tôi. Nhưng đối với những người chưa quen biết tôi tôi không có gì để nói cả vì chưa nhập cuộc, chưa hiểu biết chi về họ nên chẳng biết nói gì hơn là chờ đợi một cái gì đến sẽ đến.

NGUYỄN THỊ THIỀNG LIỀNG
16 tuổi, học sinh đệ I

1.— Đối với tôi, về việc học hành có thể là quan trọng hơn cả, ngay suốt cả 1 ngày nó vẫn chiếm thì giờ nhiều nhất bởi vì hoàn cảnh gia đình cũng như xã hội nó vẫn là yếu tố căn bản.

2.— Về tình yêu ở tuổi học trò theo tôi thì không được tán thành, nó làm mất thì giờ mà đôi khi làm cho con người không được tự nhiên, còn sự giao thiệp rộng rãi giữa trai và gái thì cũng nên khuyến khích đứng về phương diện tìm hiểu để mà học hỏi lẫn nhau.

3.— Tôi không có ý kiến gì về phong trào trẻ bây giờ vì đó không phải là 1 đề tài đáng chú ý đến.

— Còn bận rộn tới chuyện theo đuổi mốt thì không bao giờ có.

4.— Nghề nghiệp trong tương lai chưa được chọn bởi vì nó không thực tế mà cũng chẳng băn khoăn chi cả bởi vì cái gì nó đến thì sẽ đến.

5.— Ước vọng của tôi là mong có hòa bình sớm vẫn hồi và chóng mau thành công trong việc học. Và muốn nói những người bạn chưa quen đừng nên mơ mộng, chẳng ích chi cả.

QUYÊN KHANH
...tuổi, Văn Khoa

1.— «Vấn đề lớn» chi phối nhiều thời giờ nhất: ăn và diện. Vì ăn suốt ngày để diện cho gương mặt dễ dàng gây «thiện cảm» cùng mọi người.

2.— Tình yêu của tuổi học trò là tình lãng mạn, trẻ con nhưng cũng

đẹp nhất. Sự giao thiệp rộng rãi giữa a trai và gái nên khuyến khích nhưng phải đặt trong vòng tròn mà gia đình, là nền móng bằng ciment cốt sắt.

3.— Phong trào trẻ bây giờ vui nhộn cả màu sắc lẫn hình thái vì rất hay biến thể. Phải, lúc nào cũng bận rộn tới chuyện theo và đuổi «mốt» nên «mốt» chạy quá và người rượt theo chả kịp.

4.— Có nhưng rất bình tĩnh không lấy làm băn khoăn lắm. Vì còn đợi thời gian và thượng đế nữa.

5.— Muốn nói thật nhiều. Nhưng vì chưa quen biết nên luôn thấy ngập ngừng, ngại ngùng và... nghẹn ngào !

DĨNH

16 tuổi, Võ Trường Toàn

1.— « Vấn đề lớn » khiến phải suy nghĩ nhiều là lo cho tương lai của chính mình và gia đình.

2.— Đang là học trò, nhất là học trò trung học tình yêu cũng nên nói đến nhưng chưa phải lúc chọn bạn trăm năm hay chọn người cùng chung bước đường sau này. Nhưng tuổi vừa lớn đang có những tình cảm lạ kỳ, ước muốn khác đời, ta cứ để mặc nó tiến dần rồi cũng đến thời kỳ qua đi những tình cảm đó.

Sự giao thiệp rộng rãi giữa trai và gái nên khuyến khích lắm nhưng phải trong vòng thân mật và học hỏi, ngại ngùng gì khi phải tiếp chuyện với người khác phái ?

3.— Về những « phong trào trẻ », không nên khuyến khích tiến mãi mà phải chặn đứng, có hay gì lắm, hơn nữa nó không đúng với nghĩa của nó.

Không bao giờ bận rộn tới chuyện đuổi theo « mode ». Được thì mặc, không thì thôi.

4.— Chưa bao giờ, vì hiện tại chưa có một mảnh bằng. Qua hết 2 cầu Tú Tài rồi lo. Bản khoán vì tương lai thì không ?

5.— Ai lại không có nhiều ước vọng. Điều muốn nói với những người chưa quen biết, là mong được những người anh, chị, bạn, em để giúp đỡ, học hỏi lẫn nhau, (nhưng phải đúng nghĩa của nó), và đề tâm sự với nhau.

HUỲNH THỊ KIM DUNG

16 tuổi, Notre Dame des Missions

1.— Ở tuổi Dung, vấn đề được coi là « vấn đề lớn » chi phối nhiều thời giờ nhất là sự học, vì là học trò.

2.— Tình yêu ở tuổi học trò là yêu để mà yêu, nghĩa là yêu mà không suy tính.

— Không nên, vì sự giao thiệp giữa trai và gái chỉ nên có giới hạn.

3.— Các phong trào trẻ bây giờ có nhiều cái rất hay và nhiều cái quá dở.

— Đôi lúc cũng nghĩ đến «mốt» vì là con gái, nhưng không phải lúc nào «cũng thế» vì sự học mới là chính.

4.— Chưa dám nghĩ tới, vì học hết quá. Và lại nghĩ đến tương lai làm gì ? Buồn lắm ! vì ngày mai cũng chỉ là ngày hôm nay thôi.

5.— Ước vọng thì Dung có nhiều, không tưởng được nhưng điều mà Dung muốn nói với những người chưa quen biết là : chúng mình cùng là người Việt Nam và cùng chung một giống !

DU MÙA ĐÔNG

Những ngày tháng. Trong từng ấy chữ có còn chỗ thêm ý nghĩa gì không nhỉ. Hay chỉ lơ đãng và thờ ơ thả theo thời gian. Ồ. Có phải là đến một mai kia rêu thời gian là một tàn nhẫn cho chúng ta — Trịnh ạ, có phải là Miện sẽ có lúc ngậm ngùi khôn tả mà ngó lại một thuở nào, những ngày tháng nào, yêu dấu quá.

Mỗi năm rồi trở lại một số ngày tháng cũ. Nhưng có thể nào Miện còn lại mãi nỗi hạnh phúc năm xưa ? Sao mà, cái hồ ngợ vục trong trí tưởng Miện lớn lao đến thế, Miện buồn bã hiểu rằng, Miện sẽ chẳng còn thể lấp đầy, dù bằng gì đi nữa, và như thế đôi khi Miện thấy mình lạc lõng biết bao. Những thân tình thì kỳ quặc lại Miện có thể sống mà không nhìn thấy cái màn tình không chia cách mình và mọi người. Có thể nào không, hở Trịnh ? Và trong những buổi chiều như mọi buổi chiều, Miện vẫn thấy

lớn dậy một nỗi gì ngán ngát, mênh mông. Sao Trịnh thì xa xôi thế. Huế với Sài Gòn sao như là vời vợi. Trên những đường phố lang thang của Trịnh, có khi nào Trịnh nghĩ rằng lúc ấy Miện cũng đi lẻ loi buồn bã, ở những đường phố này.

Ở đây, khoảng thời gian bây giờ người ta gọi với một cái tên. Mùa Thu. Có nhỏ Hà Nội của Trịnh đang tưởng tượng mùa thu ngoài Bắc ra sao. Miện chả được biết mặt quê hương. Hình như có lần Miện kể cho Trịnh nghe, một chuyện đã xưa mười bảy năm. Chuyện bé Miện còn nằm trong bụng mẹ đã được đi chơi bằng phi cơ từ Bắc vào Nam. Một chuyến đi là một đời đời không còn trở lại (không còn, không bao giờ nữa ?). Như những người lớn, Miện cũng buồn vô kể.

Ở thành phố này, mùa thu là những cơn mưa rùng rã theo nhau, kéo nhau đi qua các buổi chiều mênh mang mây xám. Nên như thế, Miện càng thấy mình quá đối bơ vơ. (Sao Trịnh thì xa xôi thế). Có hôm Miện phải giam mình suốt buổi chiều trong thư viện, vì mưa. Miện ti trần vào cửa kính nhìn ra cái lưới thên thàng của mưa. Ồi những nỗi buồn có phải cũng đã theo mưa rơi xuống, cùng lúc, đều khắp. Cửa sổ của thư viện cho Miện nhìn thấy bồn cỏ xanh. Những cọng cỏ đã đượi, ngã nghiêng tuyệt vọng. Miện nhớ về Trịnh vô cùng.

Ồi Trịnh ngất xa. Có biết rằng đi đâu Miện cũng tìm cách mang theo quyền sách. Có còn nhớ không. Quyền La porte étroite mà lần nào Trịnh bỏ quên trên bàn Chương; anh của Uyên. Con bé Uyên ranh mãnh thì nhất. Nhờ « khám phá » ra những giòng viết lằng nhằng và những chữ M, chữ Miện, vất vương đầy cả. Con bé đưa Miện xem và xúi Miện... lấy luôn. Trời ạ. Nhờ xúi dại. Miện đã kêu ầm phàn đối. Nhưng nó nhất định không trả Trịnh. Và hình như, Trịnh

cũng «cố tình» không đòi. Thành thử Miện... đành lòng giữ vậy (Có phải là tự đó, Miện «thích» viết những chữ T).

Mùa thu dường như đã không vang lên một tiếng gì trong Miện, hơn là, vẫn những trông ngóng một tờ thư. Ôi. Thư đề tên Miện và gửi đi từ thành phố đó. Đạo này thỉnh thoảng Miện ghé và một nhà thờ. Dù Miện và Tịnh nữa, đều ngoại đạo. Giữa những hàng ghế im vắng. Trong

THU XÁM

HOÀI MY

Tháng tám trời bắt đầu đổi mùa. Chùng như mây bay về nhiều hơn lấp dần khoảng cao màu xanh cho bầu trời thấp xuống. Năng hạ bỏ đi và mùa thu lên lên trở về. Em yêu màu không gian xám của mùa thu, yêu những làn gió hắt hiu đùa nghịch trên mái tóc những ngày em đi học.

Tháng tám lá cây bắt đầu vàng. Em yêu những chiếc lá úa bơ vơ trên tàn lá xanh như e dè đợi ngày rụng xuống, như còn lưu luyến với bạn bè quen thân. Gió đưa ngày tới. Tháng chín bầu trời thấp hơn, mây dường như xám hơn. Lá đổi màu khá nhiều rồi theo nhau rơi xuống. Lá rơi vàng không gian. Lá rơi ngập mặt đường. Có những con đường trải đầy lá me. Những lá me rơi bám lên tóc, lên vai em, rồi vương vãi khắp mặt đất, nhỏ

một không gian như trầm lắng, mang mang. Miện ngược mắt nhìn lên Chúa cảm thấy một nỗi bình yên lạ lùng và tuyệt diệu. Miện như không còn bận bịu với những khổ đau, những khó khăn từng ngày gặp phải. Và Miện nghĩ dù đang đến Tịnh. Đừng bao giờ để mỗi chúng ta phải đi về ngôi nhà xưa, khu vườn cũ, bằng những bước chân buồn của tưởng nhớ, nhớ Tịnh.

nhoi tội nghiệp, có lẽ đang với nhìn lại hai tàn lá cao. Có những con đường lá bàng đỏ ối reo vang, chùng là những lời gọi mà cũng chùng như những lời đưa.

Bây giờ là tháng chín. Mùa thu đang ở trong những đám mây bàng bạc trên cao. Buổi sáng, không khí còn ẩm mùi sương, em ôm cặp đến trường. Con đường Đinh Tiên Hoàng lá keo phủ đầy, những chiếc lá ướt sương đêm nằm lạnh lùng cảm nín. Em dẫm lên những xác lá bé nhỏ tưởng chừng bước chân mình rất êm. Dường như hàng keo bên đường reo lên những tiếng thật buồn. Buổi trưa em trở về. Những chiếc lá âm thầm b ối sáng chừ reo vang trong gió. Con đường xem dường vui hơn nhưng hàng keo cao vẫn ủ rũ cúi đầu.

Em đã có những chiều những sáng buồn vui theo những con đường. Những buổi sáng đi trong gió heo may nhiều con đường ướt sương, em nghe hòa lang lang, phát giác rằng mình đang có một đổi thay. Có nỗi buồn buồn nào đó nhẹ nhẹ đi chân trong ngàn tim màu hồng chợt thấy mình đã lớn. Có những buổi chiều bước theo những chiếc lá bay tung tăng trên mặt đường, lại thấy hồn mình rộn rã theo tiếng lá reo, em bàng hoàng tự hỏi mình có được làm người lớn.

Đã nhiều ngày như thế qua đi. Mùa thu đưa em lớn lên trong từng nỗi buồn vu vơ. Mùa thu ngày xưa là mùa hạnh ngộ. Một sáng mùa thu nào đó em trở lại trường, vui theo từng chiếc lá bay, lòng rộn ràng, nâng niu từng trang vở mới, tuổi thơ còn nguyên nếp vò tư. Và mùa thu rồi sẽ là lúc chia xa. Bây giờ là mùa thu cuối em còn trở lại trường đếm nỗi buồn trong những chiếc lá rơi. Mùa thu sau em sẽ xa rời thành phố. Rồi em phải bỏ lại sau lưng những con đường lá bay, bỏ lại sau lưng những đổi thay của ngày mới lớn. Rồi không còn những buổi sáng dẫm lên lá keo buồn vu vơ. Không còn những buổi chiều nhặt lá bàng viết đậm tên mình rồi thả bay theo gió. Mùa thu cũng sẽ đưa xa dần những người bạn thân mến của em. Buồn biết bao nhiêu nếu một chiều nào đó, nắng thu nhàn nhạt em phải đi một mình trên những con đường cũ. Sẽ không còn ai cùng em nhặt lá vàng ép vào trang vở, gỡ giùm những xác lá phượng vương trên tóc em. Em biết trước rằng có lúc em sẽ khóc, một mình.

Lúc này mới đầu tháng chín. Áo mùa thu còn mới nên khung trời còn xanh, mây trời còn trắng. Nhưng rồi trời sẽ thấp xuống, mây sẽ dày hơn. Mùa thu đi qua thật nhẹ, khó mà nhận biết nếu không có một chiều em chợt thấy áo mình trở nên trắng, lòng mình trở nên buồn. Thật là lạ lùng. Khi trời thu đã xám, em bỗng thấy áo

minh trắng hơn, sáng ngời, còn nỗi buồn thì nép mình trong tâm hồn rồi mới vỡ òa ra theo từng cơn gió nhẹ, từng lúc mưa mau. Em đếm ngày trên đầu ngón tay ước thăm mùa thu đừng đi vội.

Cuối tháng chín lá rơi đã nhiều. Em bước qua những con đường lá bay để đến trường học. Đây là con đường Đinh Tiên Hoàng là keo thường bay như mưa. Đây là con đường Lê Văn Duyệt lá dương liễu khô vàng lốt êm dưới chân. Cuối tháng chín trời thật mát. Em ngồi trong lớp học nhìn ra sân trường. Hàng me cây xanh rợp vì lá vàng đã bay cả vào chỗ em ngồi. Em vẫn thường viết tên mình lên những chiếc lá bé tí thối sang bàn bên cạnh rồi nheo mắt lại khi bắt gặp nụ cười của một nhỏ bạn nào đó. Trời lúc này chùng như đã xám, mây bay về đã nhiều. Em vẫn còn đi trong không gian màu xám để nhìn áo mình trắng, ngồi trong lớp học dõi hồn theo lá vàng bay. Nhưng đã hết, không biết từ lúc nào, những lần nhặt lá khô trên đường, viết tên mình, ép vào trang sách. Em không biết nên vui hay buồn khi biết mình đã lớn.

Mùa thu này là mùa thu cuối em còn ở thành phố. Sang năm khi lá bắt đầu rơi em sẽ nói lời giã từ để đi xa. Có lẽ trong một phút giây nào đó hồi tưởng lại chuyện hôm nay em sẽ nhớ vô cùng những ngày tháng này, tuyệt vời. Mùa thu sang năm: « Khi ấy trời hơi buồn và đẹp hơn bao giờ hết... chỉ có trí tưởng tượng của tôi mới trông thấy thôi... bóng của tôi cách đây hai mươi lăm năm... » Em chưa già để đọc lại đoạn văn của ngày mới vào Trung Học. Nhưng hẳn em sẽ rất tiếc, rất nhớ khoảng đời mới lớn, khi nhìn lại áo mình thật trắng trong mùa thu xám.

« Khi ấy trời hơi buồn và đẹp hơn bao giờ ». Mùa thu thuở em mới lớn cũng buồn và đẹp hơn bao giờ hết.

MÙA THU ĐẦU TIÊN

PHAN PHƯƠNG HUYỀN

Có phải mùa thu đến cùng lúc với mùa mưa ở miền Nam nắng hiền, trái ngọt ?

Từ thuở nhỏ tôi vẫn yêu mùa đông nhất (trong bốn mùa. Một mùa lạnh lẽo có đơn buốt giá mà tôi vẫn đi tìm hương vị trong những lần lên Đà Lạt, mưa kem có thật nhiều nước đá về ngâm để nghe lạnh từ trong ra, lạnh từ ngoài vào. Lạnh như nổi lạnh của tâm hồn không sao đắp chăn mà ấm được, chăn chỉ ngăn được cái lạnh bên ngoài. Còn cái lạnh của nước đá trong bụng của nổi buồn chan chứa trong hồn, thì chỉ biết nằm yên mà nghe ngóng, mà cảm nhận để rồi chờ đợi giờ phút bình an trở lại, một cách thụ động, tiêu cực, hèn nhát.

Yêu mùa đông để mà yêu, yêu trong tưởng tượng. Nhìn trong tay ngỡ đang nắm tuyết, nhìn cây xơ xác ngỡ có ngọn gió bắc nào lạc đường thổi tạt về đây. Còn thì kỷ niệm vẫn chất đầy, chan chứa trong mùa thu mưa bay lá đỏ. Cửa con đường Công Lý xao xác màu vàng của loài lá có cái tên rất xấu mà đẹp vô cùng, mà những buổi chiều chờ bạn đi học, xúc động đến rùng mình.

Những mùa thu năm xưa là mùa của mộng mơ không đối tượng, của kỷ niệm học trò. Mùa thu năm nay khởi đầu cho tình cảm mới của lời chàng dụ dàng dạn :

«Vũ yêu mưa, mưa nhỏ thôi để được chở Huyền trên xe, nghe hơi ấm của vòng tay ôm. Và nhớ mãi nghe Huyền lần đầu tiên ấy!»

Lần đầu tiên, còn e ngại bờ ngõ, đi xem L' avare ở Centre Culturel Français với bộ ba, còn ngại ngừng đi cách xa nhau. Mưa đã rơi từng hạt nhỏ như bụi, tôi vòng tay ra trước, Vũ thì thăm «ừ, như thế ấm hơn». «Câu nói dễ thương, Huyền sẽ nhớ ngàn đời, Vũ à».

Mùa thu, tôi đang nghe «mùa thu cho em». Thích nhất nghe Như Thủy hát, hát như lời thì thầm, hát thật ngọt ngào. Ngọt ngào như lần đầu tiên, chàng cầm tay khuyên bảo «đừng sợ». Buổi tối rời trường, trời mưa to, sân trường vắng tanh, chàng đưa về, ngồi sau nghe những giọt mưa rơi trên mặt, trên tay, nghe lời chàng thì thầm : «Tối về học bài cho ngoan, lo mà học Phys'0., bài nhiều lắm đó!» «Dạ». Tiếng dạ ngoan lần đầu tiên. Trời mưa to nhưng đường vẫn thấy ngắn. Ngồi sau lưng chàng, nhìn những bóng người đơn lẻ rảo bước trên hè phố hoặc phóng xe thật nhanh, tôi đã biết tên hạnh phúc là những gì mình có trong tay, là những gì có tính cách rất chủ quan. Nên đôi khi, hạnh phúc thật buồn rầu.

N NHÀ BÁO

HỒI KÝ MƯỜI NĂM LÀM BÁO

Kính tặng nhà báo lão thành Trần Tấn Quốc, người đã theo rồi, khích lệ và hy vọng tôi trở thành ký giả lý tưởng nhưng tôi đã không đạt nổi cái vinh dự ấy.

Bởi thế, khi được hỏi « Công chưa đã thăm viếng nhiều nơi, nơi nào công chưa thích nhất », nằng bở ngoài tai lời « mách nước » của quần thần, cời mở đáp : « Rome, tôi thích Rome nhất ». Buổi họp báo kết thúc. Mọi người bỏ ra ngoài. Chàng phóng viên Gregory Peck ra sau chót. Tiếng giầy của chàng bước trên sàn gạch hoa nghe cơ hồ tiếng võ của một trái tim. Tôi yêu hình ảnh người phóng viên Gregory Peck. Chàng cao thượng quá. Bọn chàng cũng cao thượng. Họ không muốn xây vinh quang bằng « xi căng đay ». Họ bằng lòng nghèo. Tôi coi *Vacances romaines* và đã mơ mộng làm phóng viên nhật báo. Trước đó, hồi còn đi học, đọc *Giống tổ* của Vũ Trọng Phụng, tôi kính phục người phóng viên từ Hà Nội về một huyện lỵ theo rồi vụ Nghị Hách hãm hiếp Thị Mịch. Người phóng viên, « ông nhà báo » ấy, một mình một ngựa nhón nhơ giữa rừng gươm đao. Ông ta đã diều cợt với thứ pháp luật của thú... trời con ! Ông ta thật can đảm. Hình ảnh người phóng viên trong tiểu thuyết tiền chiến và trên màn ảnh ngoại quốc đẹp vô cùng. Họ có quyền uy riêng của họ. Như ở phim *Autos sanglantes* do Clark Gable thủ vai chính và Barbara Stanwyck thủ vai nữ phóng viên. Người nữ

phóng viên chỉ dùng ngòi bút viết bài. Nhưng bài viết của nàng mãnh liệt quá, tai ác quá. Đến nỗi một ông nghị sĩ phải tự tử vì bị nàng công kích thậm tệ. Gene Kelly đóng vai nhà báo xuống tỉnh lỵ công giáo bảo thủ theo rồi vụ một giáo viên dám đem thuyết của Darwin giảng dạy tại trường, bị lên án nặng nề, bị qui vị «Chúa hơn cả Chúa» đòi trục xuất, đã mượn luật sư Spencer Tracy từ thủ đô về bào chữa giùm bị cáo trong phim *Cởi rế loài người* (Tôi quên mất tên tiếng Anh) cũng là một hình ảnh rực rỡ của nhà báo. Nhà báo bệnh vực người cô thế, bệnh vực lẽ phải và muốn tìm rõ chân lý. Phim ảnh và tiểu thuyết dễ cảm hóa lòng người. Những nhà báo, nhà văn trong phim ảnh và tiểu thuyết đã cảm hóa tôi, đã đánh thức từ đáy hồn tuổi trẻ của tôi một giấc mộng còn mê ngủ. Và tôi ước ao, ước ao đến thềm thường, được trở thành một nhà báo như nhà báo của Vũ Trọng Phụng, như nhà báo cao thượng của *Vacances romaines*.

Giờ họ tôi không một ai làm báo, dù chỉ làm tới chức thông tin viên nhật tin xe cán chố. Bạn bè tôi cũng không một ai làm báo viết văn. Làng báo không có cửa ngõ nhưng lọt vô đề được viết một mục khả dĩ sớm tạo cho mình một cái tên thật là khó. Và, tự nó, làng báo Việt Nam bỗng có cái cổng vô hình rào kín giây thép gai. Muốn vào, phải là một cái gì đó, một tên tuổi, một nâng đỡ của đàn anh, một quen thuộc của ký giả lão thành hay một con cháu của chủ báo. Bây giờ vẫn vậy thôi. Cho nên các bạn trẻ tốt nghiệp các đại học báo chí, trong túi áo thủ mảnh bằng cử nhân báo chí, chưa được đãi ngộ xứng đáng với tài năng và sự học hỏi khổ sở của họ. Tôi chính thức vô làng báo, nghĩa là hoàn toàn sống bằng ngòi bút viết cho các nhật báo vào đầu năm 1964. May mắn hơn các ông cử nhân báo chí hôm nay, vô làng báo là tôi được chủ báo giao cho một mục quan trọng trên trang nhất. Tám năm trước đó, tôi đã tập tành viết lách những truyện ngắn gửi đăng trên tuần báo *Thơ thuyền* do ông Trúc Khanh làm chủ bút, ký tên Vũ Mộng Long! Những truyện ngắn này không được một xu teag nhuận bút, được đăng đã là sung sướng. Lại ở chỗ, tôi gửi bài nào ông Trúc Khanh cho đăng bài đó, không sửa một chữ. Hoặc *Thơ thuyền* đổi bài trang trong hoặc những truyện ngắn kể khổ của tôi hợp với *Thơ thuyền*. Như phần đông «mầm non văn nghệ», thấy báo đăng bài của mình, tưởng mình đã trở thành nhà văn, nhà báo, tôi gửi ảnh cho ông Trúc Khanh xin cấp cái *Thẻ nhà báo* nhưng ông ta không trả lời. Rồi *Thơ thuyền* chết. Tôi lên Ban mẹ thuật mưu sinh, suốt ngày hạ cây, cưa ngấn, bõ nhỏ, gánh ra thị xã bán. Mộng viết báo tiêu tan. Cuối năm 1955, tôi về Sài Gòn ăn bám người bạn làm cán bộ chăm công. Chúng tôi sống ở ngoại ô Hòa Hưng, trong một xóm điểm tồi tệ. Xóm điểm thấp hơn mặt đường đến cả thước. Lên xuống y hệt leo thang. Căn nhà mượn của một mẹ tây. Lụp xụp. Mái lá. Tối ngày chuột khiêu vũ. Cạnh nhà có con lạch chảy ra cống thành phố. Thuở ấy, lính về chinh Pháp chưa chịu về nước. Xóm điểm tấp nập. Đêm nào cũng xảy ra những vụ kiểm tặc bố ráp và lính viễn chinh «chơi lờng». Điểm chạy lính huỳnh huych. Điểm chủi lính viễn chinh ồn ào. Đầy rẫy thảm cảnh và nghịch cảnh của một xã hội về chiều. Lính viễn chinh bằng ả giàng hồ ném xuống

lạch. Tiếng kêu cứu vang dậy. Cả xóm thức giấc. A giàng hồ vừa thoát chết bèn bị kiểm tặc hốt đi. Sáng hôm sau, ả nhờ người làm đơn thưa cảnh sát rằng người ta giả dạng kiểm tặc phá hoại trình tiết của ả! Nhưng ở vùng nước đục vẫn có bụi trong. Tôi thấy một cô điểm nuôi hai mẹ con anh học trò nghèo Thoạt đầu cô ả muốn kết nghĩa với anh trò kiết. Anh này từ chối. Cô ả nhận làm chị. Anh Châu Trí thời đại thi đậu tú tài. Chẳng biết sau này khá giả, anh ta có nhớ dĩ vãng? Thường thì những người vươn lên một địa vị nào đó, thích đoạn tuyệt với quá khứ ẻ chề. Từ đó, họ học đòi phần bội. Tôi thương nhất những đứa con lai da trắng, da đen. Những đứa trẻ không có quê hương, tổ quốc ấy cũng là những đứa trẻ không có tuổi thơ. Mười tuổi, chúng đã biết *ghếch còm* (gác cảnh sát, hễ thấy cảnh sát vào xóm là báo động) cho bọn Tú Bà. Sống ở xóm điểm; ở cái vùng bùn tằm tối cùng cực, tôi đã nghĩ phải viết một thiên phóng sự nhan đề *Xóm quốc ỉ*. Giữa năm 1956, tôi bỏ đi theo người sơn đồng mãi võ bán thuốc cao đan hoàn tán. Xóm điểm bị hỏa hoạn sau ngày Tây rời Việt Nam. Những con chuột chắc là chết hết. Nhà cửa xây dựng lại. Xóm điểm mất hết hình thức cũ. Nội dung của nó thì vẫn y nguyên. Mẹ Tây chuyển sang nghề me Mỹ. Và những đứa trẻ lai giống tiếp tục sinh ra, tiếp tục khổ nạn, tiếp tục nguyên rủa lương tâm của loài người.

Lang thang với người sơn đồng mãi võ chán chề, tôi nhập đoàn cải lương lưu diễn miền Tây, trở về Sài Gòn làm nghề giữ xe đạp hội chợ, quảng cáo cho đoàn xiếc Woong Bang Phu diễn hai đêm ở sân bóng Táo Đàn, kèm học tư gia và lại lên Ban mẹ thuật. Rồi Ban mẹ thuật và những đàn anh cách mạng không cầm chân nổi tôi, tôi xuôi Sài Gòn, sang Khánh Hội sống với người đồng hương vô Nam Kỳ làm cu ly đồn điền sao su, hiện đang đạp xích lô. Tôi ở dưới chân cầu Tân Thuận, một xã hội bần cùng trong một xã hội đang điểm bên kia cầu Quay. Những cảnh bắt công, ngang trái hàng ngày diễn ra dưới mắt tôi oan nghiệt gấp ngàn lần những cảnh đời trong tiểu thuyết Nguyễn Hồng. Phu bến tàu, phu xích lô, buôn gánh bán rong, đánh giầy, bán báo, ăn cắp, du thủ du thực tập trung trọn vẹn ở những đường hẻm Khánh Hội, những miền bất hạnh của Sài Gòn hoa lệ. Tôi đã sống với họ, sống như họ. Và tôi nghĩ tôi cần phải viết báo để giải tỏa niềm thống khổ chiu nặng trên vai họ, trên đời họ. Tôi muốn viết những bài báo và tôi ngâm thơ tin tưởng mãnh liệt rằng, nhờ những bài báo của tôi, những xóm đêm mù mịt có thể được thắp sáng đèn điện, những đứa trẻ thơ có thể được tắm nước máy, thôi lội xuống tình nước đen cho mắt đau kinh niên. Và, tôi mơ mộng, cuộc đời đáng yêu lam lũ này được những chiều chủ nhật mẹ dẫn con qua bờ sông Sài Gòn chơi cầu tuột, chõng dẫn vợ đi coi cải lương. Hạnh phúc của họ giản dị và khiêm tốn. Chỉ cần đủ ăn, đủ mặc. Con cái có trường học. Nhà có đèn điện, nước máy. Những ông *còm* đừng gieo tai họa cho họ. Thế thôi. Dân chủ, tự do, họ không cần biết, không cần đòi hỏi. Dưới mắt và trong ý nghĩ của tôi, tòa soạn một nhật báo là cái gì ghê gớm, ở đấy, những con người ghê gớm làm việc, cho nên cần phải viết báo vẫn là giấc mộng xanh không biết bao giờ mới chín của tôi. Sống buồn thảm như thế, tôi đâm ra nhớ nhà kinh khủng

Nhớ nhà và thương tiếc tuổi thơ của mình. Trước hết, tôi nhớ mẹ tôi. Và một đêm mưa mù mịt chân cầu Tân Thuận, không ngủ được vì mái nhà dột tứ tung, tôi đã thức suốt đêm hí hoáy viết truyện ngắn đầu tay *Hoa thiên lý*. Tôi chép lại cần thận. Ít ngày sau, tôi viết tiếp truyện ngắn *Em*. Đến hôm người đồng hương cư mang tôi chết ở bệnh viện Đô thành thì tôi già từ vùng Khánh hội. Anh ta chuyển sang nghề chạy xích lô máy. Đường Sài Gòn hồi đó xấu, anh bị đập phổi, ói ra hàng lon máu. Tôi đã nhìn rõ cái chết thể thảm này. Cái chết đó ám ảnh tôi, thôi thúc tôi phải vươn lên, thoát khỏi cảnh *bùn lầy nước đọng*. Một người miền Bắc từ bỏ quê hương mình về vào Nam làm cư ly đồn điền, thoát chết bởi roi vọt thực dân để chết tủi vì cơm áo thời buổi cách mạng, tại sao không đáng cho ta suy nghĩ về cuộc đời, về thân phận Việt nam đói khổ, ngu dốt?

Rời bỏ miền bất hạnh không có nổi ánh điện câu đèn thấy nó hắt hiu, vàng vọt, tôi sống kiếp rày đây mai đó. Nơi nào có bạn, kiếm tới, ăn bám một thời gian. Ăn, ngủ, đọc sách. Đọc đủ thứ. Đọc không hiểu gì cũng đọc. *Đông chu liệt quốc* là cuốn sách gối đầu. *Cổ học tinh hoa* do Ôn Như Nguyễn Văn Ngọc chú giải, tôi đọc đến nổi thuộc lòng. Năm 1957, theo người bạn xuống Mỹ Tho mở lớp dạy đàn sáo. Không nên cơm cháo gì cả, tôi đáp xe lửa về Sài Gòn rồi đi Tây Ninh gánh nước, tưới rau giúp bạn để có cơm ăn ở một trại di cư thuộc Trảng Lớn. Ở đây buồn lắm. Xong công tác tưới rau, tôi thường ngồi trên nắp cái quan tài của trại hòm đánh cờ tướng giết thì giờ. Mỗi sáng sớm, xe đò về Sài Gòn đều ghé qua, bóp còi inh ỏi. Tiếng còi như xé nát lòng tôi. Tuổi trẻ của tôi đành chôn chân một chỗ, nghe nỗi buồn đốt cháy hoa mộng. Đọc *Một chuyến đi* của Nguyễn Tuân, phát khóc. Năm 1958, sau khi đã hết chỗ xoay tiền độ nhật, tôi ghé thăm người thầy học cũ. Ông viết giấy giới thiệu tôi xuống Hòa Hảo dạy học, mỗi giờ bốn chục bạc. Tôi thiếu may mắn ở ngôi trường trung học bán công này. Đành ra Long Xuyên xin dạy. Dạy hết niên học, tôi cao hứng bỏ trường, về Sài Gòn ăn chơi rông dài. Chừng cạn tiền để dành mới hối hận. Lại phải xuống Hòa Hưng sống nhờ gia đình người bạn. Và ở đây, cuộc đời văn nghệ, báo chí của tôi.. có hướng đi lên!

Hồi đó, nhà văn Trúc Sĩ trong nhóm *Thế Kỷ* của Bài Xuân Uyển, Triều Đầu mới vượt tuyến vào Nam. Tác giả *Kẽm trống* vốn là công chức và quen thân với thân phụ của bạn tôi. Ông vượt tuyến một mình, đến sống với bạn cho vui. Bây giờ, ông đã viết xong bút ký *Vượt tuyến* và đang khởi viết *Thét hận* đăng hàng ngày trên nhật báo *Cách Mạng Quốc Gia*(*). Thấy ông viết văn bằng máy chữ, văn chương rào rào, tôi phục lắm. Một hôm, thu hết can đảm tôi đưa cho ông coi bài thơ *Bà mẹ Tây Ninh* và truyện ngắn *Hoa thiên lý*. Ông không thèm đọc, bảo sẽ dẫn tôi tới tạp chí *Chỉ Đạo* (**) của Bộ Quốc Phòng. Ông dẫn tôi đi thật. Và tôi đã hồi hộp, lo lắng.

(Kỳ sau tiếp)

* Báo của Phong trào Cách mạng Quốc Gia do Đỗ La Lam làm chủ nhiệm.

** Chỉ Đạo hồi này do trung tá Trần Văn Chân làm chủ nhiệm.

T Ừ K ẾT T U Ờ N G

Cúc Huyền nằm lắng nghe tất cả những gì xao xác nhất của lòng mình, và chung quanh, căn phòng bị mưa tưới đẫm nước, bay lên mùi mốc của gỗ, bàn ghế. Những thứ mà bình thường chưa bao giờ Cúc Huyền được nghe thấy có phải thời gian và không gian bây giờ ngưng đọng lại dưới chân, bao vây lấy Cúc Huyền, một mình. Cùng nỗi cô đơn làm cho chính mình ngậm ngùi với mình. Một lúc, Cúc Huyền đến bên cửa sổ, những giọt mưa nhỏ, rơi lấm tấm trên mặt nước hồ xanh ngát vẫn là điều làm cho Cúc Huyền lo sợ và hoảng hốt trước cái bao la của khoảng cách ngàn trùng.Ừ nhỉ, Lũy đang ở về hướng nào đó, xa xôi với bầu trời nơi này. Có phải là xa cách luôn đến ngàn trùng không? Những cánh bèo bị gió đẩy trôi ra giữa hồ, tản mát. Cũng chưa bao giờ thấy chúng u buồn như vậy. Ông Nội chắc cũng mới về, Cúc Huyền thấy ông đi loanh quanh dưới mấy gốc cây, ngó những chiếc lá trên cao. Chẳng hiểu ông đang nghĩ gì. Cúc Huyền thì lo sợ ngày mai những chiếc lá kia sẽ không còn màu xanh trên cây đó nữa. Mùa thu bây giờ là một tấm bảng kẻ chữ to lớn đặt trước tầm mắt của Cúc Huyền. Ngày mai là khởi đầu cho những ngày đi học trong mùa thu buồn bã nhất.

Từ ngoài Cúc Huyền thấy Hạnh đang chạy lao xao vào ngõ. Hạnh dừng lại hỏi Ông Nội gì đó, trong lúc ông mãi nhìn những chiếc lá cây. Hình như

ông không nghe, chỉ ngó Hạnh lom lom. Hạnh rụt cổ chạy thẳng vào nhà. Vừa đập cửa, Hạnh vừa gọi :

— Di Cúc Huyền ơi. Di đi học về chưa ?

Cúc Huyền đứng yên lặng trên cửa sổ nhìn xuống. Từ chỗ của Hạnh đứng ngó lên cửa sổ này phải qua một cây cao, tàng lá xum xuê. Hạnh chả bao giờ thấy được Cúc Huyền đứng ở đây với nỗi buồn làm tê cả tiếng nói, hơi thở và những sợi máu. Hạnh đập cửa một lúc rồi vòng ra phía sau. Cửa sau vẫn chưa mở. Hạnh chạy ra phía trước với một cái hoa cầm trong tay. Cúc Huyền thẩn thờ nhìn Hạnh đi chậm chậm ra ngõ. Cúc Huyền không thể nào gọi Hạnh lại, dù chỉ một tiếng kêu ngắn ngủi.

Khi ông Nội quay vào nhà, có tiếng công tắc kêu tách tách mấy tiếng và đèn dưới nhà bật ánh sáng lên Cúc Huyền nghe lạnh ở hai bên thái dương. Đầu óc lay quay như một chiếc chong chóng. Có lẽ phải ngã bệnh rồi đấy Cúc Huyền ạ. Kết quả của một buổi chiều dầm mưa. Cúc Huyền khép bít một cánh cửa sổ rồi lại giường nằm. Có tiếng lục đục dưới bếp, chắc mẹ vừa mới từ chợ về. Tiếng động hằng ngày, rất quen thuộc của những thứ đồ vật, nhưng nghe từ dưới chân thang lại trở nên xa vắng, buồn bã lạ lùng. Cúc Huyền nằm yên lặng, mở mắt nhìn lên trần nhà và chờ đợi bóng tối lấp đầy căn phòng. Có lẽ phải ngã bệnh thôi Cúc Huyền ạ.

tám

Tiếng chân đi ngoài hành lang đôi khi làm cho Cúc Huyền giật mình, nghe trái tim đập thật mạnh trong lồng ngực và cảm tưởng như đang ngồi trên chuyến xe đăm xuống con dốc cao. Mấy ngày rồi, mưa cứ liên tiếp đến vào buổi sáng, kéo dài tới khoảng xế trưa mới tạnh. Buổi chiều do ảnh hưởng của cơn mưa, nắng không vào được trong hành lang, trong khi không khí lạnh như ập cả vào phòng, làm căn phòng bệnh viện như ướt đẫm bởi một thứ hơi, và một thứ mùi hăng hắc bên mũi. Qua cánh cửa sổ có lát kiếng, Cúc Huyền nhìn thấy một bầu trời đục, lơ lơ những vùng mây tươm hơi nước bên ngoài. Mấy đến ngày hôm qua, chỉ tay về phía sau nói ở đó là con đường dẫn tới trường học của mình. Cúc Huyền nghe tiếng động cơ xe nổ thoảng qua rồi mất hút, tiếng móng ngựa gõ trên đường kéo dài, rồi ỉa, quen thuộc như những buổi sáng sớm ở nhà. Cũng qua cánh cửa sổ có lát kiếng, Cúc Huyền nhìn được một ngọn cây, không biết là cây gì, ở ngay trong sân bệnh viện. Hôm nào ngọn cây, còn đầy lá, bữa nay lá đã rơi rụng thật nhiều, còn trơ lại những cành khẳng khiu in trong nền trời mù lấm tấm bụi mưa. Suốt ngày Cúc Huyền chỉ nhìn bầu trời đầy mây trắng và ngọn cây trơ trọi kia. Cúc Huyền không thể ngồi dậy được, chỉ cử động được tay chân, một cách chậm chạp. Cúc Huyền chỉ uống nước cam vắt, uống sữa, nghe máu và hơi thở mòn dần trong thân thể héo hon của mình. Cái chết ám ảnh Cúc Huyền nặng nề, và thường xuyên, bằng những cơn ác mộng. Có lúc Cúc Huyền thấy mình mặc toàn đồ trắng, bước qua cầu

thật nhẹ nhàng theo một người không rõ hình dáng. Bên dưới là một cái hồ sâu đen ngòm, gió lạnh ngắt, tiếng côn trùng rên rĩ kêu than. Có lúc Cúc Huyền thấy mình xoay quanh một cái vòng tròn, mới đầu to, sau nhỏ dần xa vắng, và tan nát trong mơ hồ. Cúc Huyền mê sảng từng đêm, kêu khóc, và la hét hoảng sợ đến tột cùng. Khi tỉnh dậy mồ hôi ướt trán, mệt mỏi, lơ đãng. Trên là đỉnh màn với ngọn đèn vàng vọt bất động của bệnh viện, bên cạnh Mẹ vẫn ngồi đó, từ bao giờ với nỗi lo âu hằn sâu trong đôi mắt. Bao giờ, khuya khoắt hay lơ mơ sáng, tỉnh dậy Cúc Huyền vẫn thấy Mẹ ngồi đó, Cúc Huyền nhắm mắt lại sợ hãi cả những giọt nước mắt của mình. Trên chiếc bàn đêm kê ở đầu giường, mấy múi cam lột sẵn, một con dao nhỏ, lạnh bạc, một cái ly không và những lọ thuốc. Như thế là đã bao nhiêu ngày rồi Cúc Huyền nằm đây, như một cái cây chờ mùa hè qua hết để tàn tạ theo tiếng chim. Cúc Huyền hiểu rõ trong nỗi tuyệt vọng của mình là sức khỏe không còn trong cơ thể Cúc Huyền nữa. Một cái gì mỏng manh lắm, nhẹ hẫng, muốn bay ra khỏi ngày tháng, căn phòng tanh tưởi lạnh lùng của bệnh viện này. Bắt đầu từ bao giờ Cúc Huyền, không hay, những sợi tóc dài óng mượt của mình rơi trên gối. Có khi sáng ra, Cúc Huyền nắm một nắm tóc rụng trong tay, và khóc ngắt. Như vậy là Cúc Huyền không còn giữ được cái gì thuộc về mình nữa. Đã hết. Mái tóc thưa dần, rồi ngắn ngắn, cao khỏi bờ vai. Không ai dám đưa gương cho Cúc Huyền soi, nhưng Cúc Huyền biết, trên gương mặt mình là một cái gì tàn tạ nhất. Đau « ban của ». Cúc Huyền đứng đứng với cơn bệnh của mình sau mấy ngày khóc nhiều hơn thở, vật vã nhiều hơn ăn uống. Đã rõ ràng là không còn gì. Tất cả chỉ chờ đợi. Mặc dù mọi người đều cố gắng phà vào cơ thể này một nguồn sinh lực, một tia hy vọng. Cúc Huyền biết, khi lá rụng hết trên cành ngoài kia linh hồn này cũng mỏi. Đám tàng lá vàng có thể sẽ đưa lên Cúc Huyền trong cùng một ngày chết. Cúc Huyền mơ hồ nghe tiếng sóng gào, biển xanh ngắt muốn trùng. Sẽ có một chỗ cho Cúc Huyền trên rừng thông, trên con dốc ngày nào Lũy đã bước tới.

Sáng nay mưa nhỏ, và có nhiều tiếng chân đi lại ngoài hành lang. Mẹ vừa về nhà mang thêm một ít quần áo vào, chắc khoảng gần trưa Mẹ mới tới. Một mình, Cúc Huyền cảm thấy yên tâm với cơn đau của mình hơn. Không còn phải khóc khi thấy bóng dáng bất động của Mẹ. Rồi cũng sẽ không còn gì nữa. Không còn ai bận rộn với Cúc Huyền, một cái tên nào còn tại và xa lạ. Cúc Huyền nhìn những sợi mưa lay bay bên ngoài khung cửa. Nhớ lại lớp học, bạn bè. Nhớ lại rất nhiều thứ mà tưởng chừng mình không còn dịp nào để nhớ. Cúc Huyền lại khóc, và thấy tan vỡ êm đềm kỷ niệm cùng những giọt nước mắt.

Cả mấy cái bóng in lên khung cửa đục, rồi cửa được đẩy vào. Chị Thục, bé Hạnh và anh Đồng. Cúc Huyền cố nở một nụ cười, nhưng những giọt nước mắt cứ ứa ra. Hạnh nắm tay Cúc Huyền. Chị Thục ngồi xuống mép giường, trong khi anh Đồng đứng. Hình như cả ba cùng hỏi Cúc Huyền một câu :

— Cúc Huyền bớt chưa.

Và Cúc Huyền chỉ khẽ gật đầu. Không còn câu trả lời nào khác. Hạnh đặt cái túi cam lên bàn. Chị Thục nói:

— Em uống nước cam tươi nhé. Chị làm cho.

Cúc Huyền định từ chối, nhưng đôi môi khô quá nói không thành tiếng. Chị Thục lấy cam, loay hoay vắt vào ly đưa cho Cúc Huyền, Anh Đồng nói:

— Cho đi ấy uống bằng miệng

Chị Thục nhớ ra, vội lấy chiếc muỗng nhỏ múc nước cam đút vào miệng Cúc Huyền. Những muỗng nước cam ngọt lịm Cúc Huyền lắc đầu, khi đôi môi đã ướt, có thể nói chuyện được. Hạnh thường ngày vẫn tíu tít, hôm nay không còn nói cười được nữa. Chỉ đứng nhìn những đường gân xanh nổi hẳn lên trên làn da tái mét của bàn tay Cúc Huyền

— Em định nói với mẹ xin bác sĩ về nhà. Em nhớ nhà quá Chị Thục ạ.

Anh Đồng nói:

— Không nên. Cứ rán mà rằm cho lành bệnh hẳn về nhà.

— Biết có khỏi không mà nằm. Sợ em không còn dịp nào về nhà nữa.

Chị Thục bịt miệng Cúc Huyền lại:

— Em chỉ toàn nói gở.

— Mấy đêm liên tiếp em nằm mơ thấy mình chết đi.

Chị Thục cười:

— Như vậy là Cúc Huyền sắp khỏi rồi đó. Vì nằm mơ thấy mình chết là chả bảo giờ chết cả.

— Chị nên nói với Mẹ cho em về nhà đi. Em sợ nơi này lắm.

— Cúc Huyền còn đau mà.

— Về nhà cũng như nằm ở đây thôi.

— Sao được. Ở đây có bác sĩ người ta lo thuốc men cho, mới khỏi bệnh được chứ.

— Chị thấy không tóc em sắp rụng hết khi nào tóc rụng là mình sắp chết.

— Em đừng nói nhảm. Đau thì tóc rụng, khỏi đau tóc mọc lại và đẹp như xưa.

Cúc Huyền cười héo hắt:

— Nhưng hôm qua em đã đọc được trên mắt bác sĩ nổi thất vọng. Ông ấy không nói, nhưng em biết khó mà khỏi được.

— Em đâu bằng bác sĩ.

— Bằng chứ. Hơn nữa là khác. Vì em hiểu rõ em. Hạnh ghé sát vào tai Cúc Huyền nói:

— Hạnh đã biên thư cho cậu Lũy rồi, nói đi đâu nằm trong bệnh viện.

Cúc Huyền nằm im, nghe rõ ràng những giọt mưa ngoài kia như gõ vào tim mình. Lũy. Là một cái gì làm cho trái tim Cúc Huyền đau nhói, thốn thốn và giá buốt.

tu ke
tuong

(Còn tiếp)

trong nhật ký của quỳnh

truyện dài: ĐINH TIẾN LUYỆN

150

Vũng Tàu. Những ngày hè ngắn ngủi tôi thấy «tiếng tiếc» khi ngồi trên xe nhìn lại dãy núi. Trở về Sài Gòn lúc thành phố đã thấp đèn, ồn ào và bụi bặm làm tôi thấy như khó thở. Bà Vân trắng da nên cái mặt đỏ nắng trông lạ hẳn ra, cả hai đứa không tài nào gỡ nổi mái tóc của mình rít nước muối trong những răng lược. Tôi vừa đặt mình xuống dưới dãi trên giường và thấy đau ở âm khắp mình, những cái vụn lưng hay vươn vai mệt mỗi đôi khi tôi cứ nghĩ là sẽ thấy mình lớn hẳn lên. Những ngày hè, tôi đợi xem nắng lột da trên mặt, trên đôi vai đang rát. Thực là lúc này tôi thèm một ly nước đá lạnh, cục đá thật lớn, nước ngập miệng và những giọt nước bám đầy bên thành ly.

thứ năm, 17-6

Tôi mệt suốt một ngày hôm qua. Anh Uy bảo, con bé ốm hơn rồi. Còn bé lắm sao anh. Tôi ức, sao các ông con trai cứ hơn người ta

một tí tuổi mà hay làm ra cái điệu đàn anh lắm vậy. Xin lỗi các anh, (tôi muốn nhắc thêm tới ai nữa đây?) con bé này không còn bé bỏng như các anh tưởng đâu, hơn từ hôm qua, hôm kia rồi cơ mà.

Buổi chiều hôm nay anh Uy vừa thấy xuất thần một cử chỉ can đảm là đưa bà Hạnh về trình diện mẹ. Đúng là cử chỉ can đảm, ông ta cuống cả lên phải lòi ra đề lam phóng dàn cảnh. Tôi nói, con bé Quỳnh này không ngờ đấy ông anh ạ. Anh Uy đốt thuốc, thảnh thỏng thấy ông hút thuốc nhiều là biết có chuyện. Anh Uy nói, ta sắp lên đường gặp ngũ tòng quân, một lòng vì nước vì dân rồi. Tôi mơ hồ đây là khúc rẽ quan trọng của đám con trai các anh. Có lẽ vì thế mà Chị Hạnh được đem trình diện bà cụ nằm trong «chương trình» của họ. Anh Uy ơi, bà cụ có vẻ chịu rồi đấy, tính toán đi là vừa, không còn con nít lắm đâu nha ông anh. Ừ, già rồi nhỏ ạ, mới bỏ quên vài ngày không cạo râu mà dân chúng cảm hàng rào đây cả mặt. Lo nghĩ nhiều đến thế ư, làm người nhơn? Mi liệu bà cụ phản ứng ra

sao. Mười điểm trên mười, chắc chắn. Cho anh hay là hình như bà cụ biết hết chuyện anh từ lâu rồi cơ, em cũng không ngờ đấy. Anh Uy giật mình. Lạ nhỉ. Đôi khi mình cứ yên chí dẫu gằm che đậy nhưng thực là bố mẹ làm sao mà biết hết cả. Cái yên lặng, bố mẹ đặt cho chúng tôi một sự tự do, tế nhị, nhưng cũng không quên canh chừng chúng tôi thận trọng và cảnh cáo nếu thấy chúng tôi đi quá xa. Có ta trông hiền lành như mẹ đã nghĩ. Mẹ cũng làm cho tôi thấy đáng phải ý tứ về phần mình. Nè Quỳnh, ta nhờ cậy mi đấy nhé, chớ dám dợi cô phụ để, nhưng hậu mà trả lời mẹ. Có nên đặt điều kiện gì với nhau chẳng anh. Nhờ có một tí còn đến lượt cô nữa đấy, ta nên liên hiệp hỗ trợ. Khó nghĩ quá, lại đến lượt ông anh.. khều nhe vào trái tim cứ hay giật mình của tôi, tội nghiệp. Vâng, vâng, anh yên chí, hãy vui vẻ lên đường để cho «em gái hậu phương» đừng vương vấn rơi lệ. Tôi nói lia lịa cái miệng với anh suốt một buổi tối nhưng đến khi về phòng, đầu óc cứ nghĩ miên man bắt từ chuyện này

sang chuyện 10. Rồi buồn. Buồn ghê gớm. Lốp da mùa hè đang vỡ. Tôi ngửi mùi vaseline trên đôi môi khô của mình và muốn thở thật mạnh. Tôi hình dung ra khung cảnh đang xoay quanh, biến đổi ngay bên mình. Tôi gọi tôi, Quỳnh ơi, Quỳnh ơi..

chủ nhật 20-6

Mấy ngày hôm nay tôi không ra đường. Da tôi vẫn chưa chịu lành nắng rả hết. Tôi soi mình trong tấm gương phòng tắm thấy mình lợt lem rồi đứng rúm rúc khúc trong đó một lúc lâu.

Lúc tối có mấy ông bạn anh Uy, không phải Viễn, lại là những ông phá như giặc, họ nói chuyện lớn quá làm tôi ngồi trong phòng không yên. Họ bàn chuyện cô này cô nọ và tôi thấy không ai là không nhắc tới tên một người con gái. Anh ra sao hở Viễn, anh đứng chung với họ ư, chắc anh cũng có một cái tên nào để nhắc tới vậy, dĩ nhiên không phải là một cái tên hơi dài. Tôi là một «con bé», đáng để ý làm chi. Hãy cho tôi ăn đậu phụng và cho tôi uống nước đá chanh, hãy viết cho tôi nguệch ngoạc vài chữ và bảo tôi là giống đứa em gái

trong nhật ký của Quỳnh

anh. Ừ, tôi là Quỳnh, cái tên vô duyên. Nghĩ thế và tôi muốn tí sát ngực vào cạnh bàn để thở mạnh một cái. Muốn khóc quá chừng.

thứ bảy 26-6

Tôi mới nhận được thư của Đông. Đông gửi cho tôi cái hình nó đứng chụp với gia đình ở trước cửa ngôi nhà mới, Đông mặc áo len và đứng giàng eo ro trong hiên lạnh, dễ thương hết sức (Đã có lần tôi nói với nó, nếu ta là con trai ta sẽ khổ sở vì mi và nhất định thế nào lớn lên cũng phải cưới mi làm vợ. Cả bọn nhao nhao lên, coi vợ chồng nó kìa). Đông đi mất. bây giờ thảnh thỏng muốn đi phố chả biết kéo đứa nào theo. Nhỏ Thục Oanh nhà ở xa, dù bây giờ chúng tôi đã thân thiết lại được với nhau nhưng cũng chả làm sao được bằng trước, chả làm sao được bằng Đông. Hôm trước nói chuyện với Viễn tôi kể về Đông, nhỏ bạn thân nhất đã đi xa nên bây giờ ít đi chơi đâu, đôi khi cũng đàm lười nữa. Viễn nói cũng thế, bạn bè thân thì hầu chả có ai. Tôi cố

ý trên anh, liệu anh có là con một sách không đấy. Không phải chăm học vậy. Và tôi biết anh thành thật. Tôi không ưa những ông hay bạ bẻ (nói thế tôi muốn ám chỉ anh Uy, bạ bẻ đến như cả [óc] Viễn có vẻ là một con người «tinh», (gần đây có chữ «Thiên», bạ bẻ chúng tôi thường đùa, đồng ý là «thiên», nhưng đừng... cù lần, hồng được chút nào hết. Tôi biết chúng tôi xài chữ «thiên» ở đây, không đúng mấy). Viễn biết đùa và tế nhị. Tại sao Uy không là Viễn, để tôi có một ông anh để ra nói chuyện. (Tôi nghĩ gì mà kỳ cục. Chắc gì, bởi vì biết đâu lại chẳng hồng được một chút nào hết, khi điều ấy có thể xảy ra.)

thứ hai, 5-7

Có Đông thi tôi đã kể cho nó nghe chuyện này. Chiều qua tôi dắt bé Thy đi phố để chọn cho cô bé một đôi giày mới và vài thứ sửa soạn cho cô ta đi học vào đầu tuần tới. Vừa ở tiệm giày ra tôi đụng đầu «cậu bé» Thức, hẳn chừng mười sáu mười bảy chứ mấy (con trai tuổi

trong nhật ký của Quỳnh

ấy tôi cho là còn... con nít, dù tôi cũng chẳng nhìn gì, «cậu bé» cặp tay với một cô choai choai mặc short, hai người vừa ngừng xe lại, chợt nhìn thấy tôi, «cậu bé» Thức cái mặt ngờ ra trông đến buồn cười. Tôi phải vờ không thấy rồi vội vã kéo bé Thy đi cho nhanh. Đi một khúc phố xa, tôi đã tưởng thế thôi, ai ngờ khi quay lại thấy hai cô cậu đi phía sau. Hloh như chàng ta muốn tới nói chuyện với tôi, nhưng tôi đã vội lẩn vào một tiệm sách đông đảo gần đấy. Con trai thật lạ kỳ, tại sao lại có thể có những khuôn mặt «li» như thế. Thức chưa là con trai. Thức còn là một... cậu bé.

Ít tuần nay tôi thấy anh dở chứng hút thuốc lá liên miên, lăm lăm li li chả hay nói năng gì. Đặc biệt nữa là thỉnh thoảng chị Hạnh vẫn tới thăm anh, những buổi chiều chập tối hai người đứng nói chuyện với nhau ở trước cổng, trong bóng tối của những chùm hoa giấy thấp, tôi thấy hai người cúi đầu vào nhau, trước khi chị Hạnh ra về. Ở trên ban công tôi còn thấy anh Uy đứng lại ở cổng một lúc, và khói thuốc phủ đầy trên mặt.

thứ tư, 11-8

Tôi đã bỏ xó những trang giấy này nằm ngủ trong ngăn kéo tới gần hai tháng nay. Tự nhiên thế, lười lỉnh một phần và những khi chả thấy hứng gì khi ngồi vào bàn, kể cả chuyện ba cho sửa lại cái ban công, đó cũng là một lý do (Tôi đùa anh Uy, ba sửa nhà để sửa soạn đón con dâu mới đó). Tối nay, buổi chiều khi trở về phòng tự nhiên cảm thấy buồn quá, tôi phải lôi cuốn sách bla đen này ra. Chào người bạn đã lâu chẳng chuyện trò gì. Nhìn lại chữ viết mình trong nửa năm qua thấy cũng chẳng khác lạ gì lắm. Vài tháng rồi có ít chuyện xảy ra như, bé Thy đã đi học, chị Quyên sinh em bé gái, tôi bắt đầu học thêm sinh ngữ vào buổi chiều, Viễn có tới chơi với anh Uy một lần (một lần ấy và tôi không nói chuyện với anh lần nào nữa). Có một điều đáng kể nhất đối với gia đình là mới tuần trước đây anh Uy nhập ngũ. Chuyện đi lính của anh Uy dù đã được sửa soạn từ ít tháng trước

trong nhật ký của Quỳnh

nhưng cũng không khỏi là một xúc động lớn đối với mọi người trong nhà. Ba mẹ đâm lo nghĩ hẳn ra, riêng mẹ thì thêm cả những lo sợ. Tôi nói với bé Thy là anh Uy đi xa, thế thôi. Nhưng rõ ràng là cái phần chia ô của anh Uy trong gia đình bỏ trống, vắng hẳn đối với tôi. Mỗi lần lên gác không có tiếng động nào khác, ngoài tiếng động trong phòng mình, tôi đâm sợ. Tôi ít khi lên gác và có đêm tôi vẫn phải dỗ bé Thy lên ngủ cùng phòng. Hôm qua chị Hạnh gặp tôi một chút ở ngoài cổng, chị nói bao giờ Quỳnh đi lên quân trường cho chị đi theo thăm anh ấy với nhé. Bà ấy nói nhỏ và nhiều khi nghe như khóc. Hai hôm trước ngày anh Uy vào quân trường tôi đã thấy chị ấy khóc, lúc chúng tôi ở trên phố đi sắm mấy thứ lặt vặt cho anh Uy. Chị Hạnh thật cần thận, bà ấy sắm nào nào là kem đánh răng, khăn mặt, dao cạo râu, lược chải đầu (anh Uy bảo rõ lắm cầm chưa, quân trường làm gì có tóc mà chải).

(Còn tiếp)

duyên anh

Vậy đó bỗng dưng mà họ lớn
Tuổi hai mươi đến có ai ngờ
Một hôm trận gió tình yêu lại
Đứng ngàn trông với áo tiêu thư

Những giò cành của nàng giống
những cơn mưa tưới xuống cơn đại
hạn tức giận của tôi. Tôi bỗng yêu
nàng, yêu quên đói rách, yêu có thể
vùng dậy sáng tác mười bài thơ
chống Cộng trị giá hai trăm bạc trả
bằng cơm đĩa, phở, cà phê ! Bởi vì,
nàng bảo, hôm nay không có giờ «péc
ma năng» và nhằm hôm thi lục cá
nguyệt. Nàng dặn tôi chiều nay tới
trường đón nàng.

Buổi chiều tôi lại đến cổng
trường. Vẫn khờ khạo, vụng dại và
lo lắng như lần đầu đứng trước cổng
một ngôi trường con gái. Ba môn đệ
tình yêu của tôi đã tới trước tôi. Mỗi
đứa chiếm một gốc cây. Và những
gốc cây quanh trường con gái
là những điểm tựa tình yêu của
những cậu trai vừa lớn. Tôi yêu
những gốc cây quanh trường con gái.
Hy sinh cho tình yêu thơ mộng phải
là bờ cỏ quanh gốc cây. Cỏ không
mọc nổi. Cỏ chết đi vì những bước
chân chờ đợi. Quỳnh đã giết chết bao
nhiều cỏ. Nhân đã giết chết bao nhiêu
cỏ. Thủy đã giết chết bao nhiêu cỏ.
Bao nhiêu cậu trai vừa lớn thuở tôi
vừa lớn đã giết chết bao nhiêu cỏ.

Cây cỏ ngày xưa cũng là cây cỏ
mơ mộng. Những ngọn cỏ ngậm đầy
sương yêu. Những thân cây khắc
đầy tên những người yêu nhau. Cỏ
cây ngày xưa là cỏ cây tình sử.

Thơ mộng thổi thức con người hương thượng. Thơ mộng đưa con người vào
thiên thai. Và thiên thai ấy không cho phép con người nghĩ nhảm, làm bậy.
Hàng cây bên đường xưa đã ủ rũ. Bờ cỏ bên đường xưa đã héo hắt. Cây chờ
phụ lục lộ đốn ngã. Cỏ chờ phụ lục lộ lát gạch đè lên. Thành phố hết cây cỏ.
Quanh những ngôi trường con gái sẽ hết cây cỏ. Lấy gì cho cậu trai vừa lớn
làm điểm tựa tình yêu ? Lấy gì cho cậu trai vừa lớn đứng núp che dấu sự
vụng về, khờ khạo ? Lấy gì cho cậu trai vừa lớn khắc tên người yêu ? Lấy gì
cho cậu trai vừa lớn tâm sự ? Có tâm sự đi nói cùng cây cỏ. Cây cỏ quanh
những ngôi trường con gái, bây giờ, buồn tênh. Ngày nào đó tuổi trẻ phải hú
hồn Thơ Mộng trở về. Bởi vì, mất Thơ Mộng tuổi trẻ đâm ra tàn bạo, chai
lỳ. Tâm hồn cần cỗi, không thoát lên, bay cao bắt với Cái Đẹp lơ lửng
trên trời.

Nhân đứng núp dưới gốc cây kia. Nhân đang mơ mộng. Mơ mộng rướn
chân cao, ngược mắt, ngo ngằn trông với một tà áo, một màu áo. Và, chỉ cần
một nụ cười tặng nó, dù là nụ cười làm duyên qua đường, Nhân đã có thể
ăn thêm được ba bát cơm, học thuộc lòng bài vịnh vật dài lê thê và thức khuya
hơn một chút, tập làm thơ ký tên Vạn Lịch. Quỳnh đứng núp dưới gốc cây kia.
Nó đang mơ mộng. Mơ mộng tìm thấy một tà áo vừa ý nó để thấy bức thư
tình... « tiền chế » ! Nó mơ mộng có nữ sinh Trưng Vương sẽ đón nhận thư
tình một cách hồn nhiên, giản dị như cô con gái bà hàng quýt. Còn Thủy, Thủy
chỉ mơ mộng, buổi chiều nào đó trong suốt những buổi chiều của đời nó, em
Hoài không quay lại, nhìn nó, bấu môi và nhỏ bọt xua đuổi. Quỳnh, Nhân,
Thủy đều mơ mộng có một người yêu như tôi. Có một người yêu để chơi ú
tim tình ái, để viết và đọc thư tình trên giấy nháp, để hẹn họ, để... ăn thật
thỏ tình yêu và để kiểm soát xem gia tài mình còn món gì mà tiệm cầm đồ
bình dân không từ chối cấp phát biên lai. Những cậu trai bằng tuổi tôi đứng
đông đầy dưới những gốc cây. Họ đang mơ mộng. Họ đang chờ đón những
giọt kỷ niệm nhỏ xuống quãng đời tươi sáng. Đứng làm gì thế, hỏi người bạn
trẻ ? Vô tích sự quá. Không làm gì cả. Không vô tích sự đâu nếu một mai có
lần ta nhìn lại đời ta.

Cổng trường đã mở. Đoàn bướm nữ sinh ủa ra. Tôi liệng vội điếu thuốc
Ruby Queen hút dở, hồi hộp trông chờ. Luôn luôn hồi hộp. Những cậu
trai « đồng chí » của tôi đã lần lượt rời gốc cây. Họ mở những cuộc hành
quân Thèo. Đêm nay vô số kẻ thức khuya hay cảm sốt. Những tấm
gương sẽ muốn nứt vỡ vì họ soi kỹ qua. Đẹp giai lắm rồi, cậu ạ ! Mái tóc
bồng bênh rất... nghệ sĩ ! Đôi mắt ngập khói hương mơ mộng. Và đôi tay
không thừa. Nếu cảm thấy nó thừa, chiều mai nhớ đưa về đằng sau, cấu vào
mông mình thật đau cho tăng phần can đảm, cậu nhé ! Những kẻ đã yêu nhau
bao giờ cũng... thông thả. Em Ngọc thông thả — không, chậm chậm chứ —
dắt xe ra sau cùng. Tôi cũng thông thả rời gốc cây sau cùng. Nàng dắt xe
về lối yêu quen thuộc. Tôi lẻo đẻo theo, cách cả chục thước. Yêu nhau mà
vẫn ngược ngược như chưa hề yêu. Đó là tình yêu thơ mộng. Đến ngã tư
tạm biệt, nàng dừng lại chờ tôi. Tôi bước nhanh hơn. Gặp nàng. Bốn con

mắt nhìn nhau. Hai trái tim đập nhanh, Môn đệ của tôi mà trông thấy cảnh này, chắc chắn, chúng nó sẽ bỏ rơi tôi. Nàng giả vờ mở cặp sách trao cho tôi một phong thư. Rồi nói nhỏ: « Mai nhé » ! Mai nhé ! Mai nhé !

Nàng lên xe đạp vội. Tôi đứng ngẩn ngơ. Mai nhé ! Mai anh cầm nốt bộ đồ mồi cho tiệm cầm đồ bình dân, sửa soạn « nghi lễ » đón em. Em lên thăm anh một phút, thấy phong thư đầy cộm rồi chuồn lẹ và hẹn: « Chiều nhé » ! Chiều anh cuộc bộ đến trường, đứng chờ em tê cả chân, gặp em, em lại hẹn: « Mai nhé » ! Em hành hạ anh làm gì ? Hay em muốn huấn luyện cho anh trở thành một cu ly đồn điền cao su ? Tôi chưa được nói câu « Anh yêu em » với Ngọc và nghe Ngọc trả lời « Em yêu anh ». Chúng tôi chỉ mới viết những lời yêu. Và nhìn thấy mình yêu nhau ở mắt. Tôi vẫn ước ao được cầm tay Ngọc, được hôn lên tóc nàng, hôn lên má nàng, hôn lên môi nàng. Cảm giác sau lần hôn người yêu hẳn là tuyệt vời. Nó ngon như tháng giêng. *Tháng giêng ngon như một cặp môi gần.*

Nghĩ tới ba môn đệ, tôi lững thững trở về. Vừa đi vừa hát bản *Phở buồn* của Phạm Duy. *Nhìn vào khe song trông anh ốm yếu ho hen. Một ngày công lao không cho biết đến hương đêm... Tôi kiếm hàng bánh mì, mua một khúc dài, ghé vào công viên ghé đá ngồi gặm. Gần tám giờ tối tôi mới đáp theo tiếng gọi chiều hồi, tung cánh chim tìm về tổ Nhà Hát Tây. Ba môn đệ đã tử tỵ. Thạch Sanh hỏi:*

— Vui không « ông » ?

Tôi cười:

— Hẹn hò là phải vui. Tao và em chờ nhau ra bờ sông, vừa mút cà rem cây vừa bàn chuyện tương lai hai đứa.

Vạn Lịch hỏi:

— « Ông » có than van chuyện cầm cây đàn cho « Bờ rờ căng tơ » không ?

Tôi đáp:

— Không. Tao kể chuyện tình Roméo và Juliette.

Thạch Sanh hỏi:

— Nàng ăn cà rem cây chắc môi nàng ngọt, « ông » uống được mấy lít hương tình ?

— Vừa gặp môi nàng là tao muốn ới ! Mà mày biết sao không ? Nàng mút cà rem sâu riêng ! Mà tao tao kỹ sâu riêng.

Tôi xoa tay:

— Có lẽ tao sắp xa chúng mày rồi !

Đỗ Quyền ngạc nhiên:

— Bỏ nàng bắt nàng phải lấy một thằng răng vỡ, mũi hếch làm chồng.

Nàng quyết định bỏ nhà trốn theo tao. Hai đứa tao sẽ lên rừng kiếm củi. Tao làm Tặc giàng, nàng làm Nữ Chúa Rừng Xanh.

Ba môn đệ cười ngầy ngất. Vạn Lịch nói:

— « Ông » khỏi hài ghê !

Tôi lắng chuyện để khỏi diễn tiếp cái trò nói phét:

— Tình hình hôm nay ra sao ?

Vạn Lịch bá cáo:

— Tôi thành công tám mươi phần trăm. Tên em là Trinh, hai má lúm đồng tiền.

Tôi hỏi:

— Đồng tiền Vạn Lịch ?

Vạn Lịch liếm môi:

— Đồng Trinh... Bảo Đại ! Nàng vui vẻ nhận thư tôi, hẹn chiều mai đi chơi với tôi. Tôi mạn phép « ông » tặng nàng tập thơ *Sang Độc I* của ông và ký tên thi sĩ Vạn Lịch.

Thạch Sanh bá cáo:

— Tôi ăn chắc rồi. Em tên là Tâm ở Bàn Cờ. Tôi « lảng xê » cho nàng cái « lét ». Nàng chụp liền. Trong cái « lét » tôi cũng mạn phép ông chép năm bài thơ của ông ký bút hiệu Thạch Sanh tặng nàng làm lễ ra mắt.

Tôi hỏi:

— Nàng có hẹn hò gì không ?

Đôi mắt Quỳnh rực sáng:

— Nàng bảo mai tôi phải mời nàng đi ăn kem. Có lẽ, tôi sẽ vác vài chục cuốn sách đem bán cho... vỉa hè.

Đỗ Quyền bá cáo:

— Em Hòa hôm nay nghỉ học. Ông giúp tôi một kế mọn được chăng ?

Tôi gật gù:

— Rồi, tao hiến kế mọn đây. Mày quen thân với Marcel Hiền, Quế cao chứ ?

— Quen thân.

— Chiều mai mày rủ hai thằng vai u thịt bắp ấy đi đón em Hòa với mày. Mày chỉ em cho hai đứa. Còn mày, mày núp một chỗ. Để hai thằng theo nàng chọc phá nàng, chèn ép xe nàng. Mày xuất hiện can thiệp. Marcel Hiền và Quế cao sẽ gây sự. Mày xắn tay áo cho em Hòa biết tay mày là khúc củi mục. Rồi mày đâm Marcel Hiền, đá Quế cao. Hai đứa chịu khó ăn đòn của mày. Chúng nó sợ mày quá, chuồn nhanh. Mày sửa lại áo, đến trước em Hòa, hơi cúi đầu: « Thưa cô nương, xin cô nương hãy ban cho kẻ hèn này một bãi nước bọt » ! Tao tin chắc em Hòa sẽ cảm động mà rằng: « Cảm ơn tráng sĩ Lục Vân Tiên, không có tráng sĩ, Nguyệt Nga này đã bị nguy khốn bởi bọn cướp Phong Lai. Nhà thiếp ở... ngã Ba Ông Tạ, không có chó dữ nhưng có ông bố nghiêm khắc, nếu tráng sĩ muốn, xin mời theo thiếp ». Thế là ăn chắc nhé !

(Còn một kỳ)

duyên
anh

Đi học trong mùa thu

(Tiếp theo trang 14)

— Có. Sẽ có trăng như đêm qua và những đêm mai. Chưa hết một tuần trăng mà.

— My không có mẹ nữa, chỉ có bóng trăng để ngắm và mơ trong những giấc ngủ mà thôi.

— Còn Mi Mi và những con thằn lằn My nuôi bằng những hạt cơm.

— Con Mi Mi nó thương chị Thủy hơn My, còn con thằn lằn nó chê những hạt cơm của My rồi. Nó phản bội My để theo anh. My chỉ còn có ánh trăng.

Anh Thuyên uống một ngụm cà phê. Anh ngó My cười. My cũng uống một ngụm nước. Tiếng nhạc trong quán nghe không rõ. Mưa xối xả tạt lên trên từng góc tường, từng thân cây bên ngoài đường. Và bây giờ đèn đường đã bật lên. Nhưng My không rõ thời gian. Mà bây giờ cần gì những thứ ấy. Ngày mai mẹ đã rời khỏi thành phố này rồi. My tiếp tục sống lại những ngày cũ với nỗi ước mơ đã tàn phai. Anh Thuyên đốt thuốc liên miên hết điếu này đến điếu khác. Một lúc trong bao thuốc không còn lại điếu nào, anh đứng lên nói :

— Anh đi mua bao thuốc.

My ngồi yên nhìn những người hầu bàn quây quần lại một chỗ nói chuyện xà xị. Bên trong tủ kính trưng bày những thứ bánh. Đầu đầu hình như hơi lạnh cũng bốc lên. Dây bàn ghế, thân cột lóng lánh, lạnh lùng như những thanh sắt nguội. Anh Thuyên trở vào khay bao thuốc sửa soạn lấy một điếu nhưng My đã ngăn lại :

— Anh hút thuốc nhiều rồi. Anh không sợ cái phổi thủng như miếng bánh bò à ?

Anh Thuyên bật cười bỏ bao thuốc vào túi :

— Anh quên.

Sự nghe lời và những cử chỉ của anh Thuyên làm My thấy ấm lòng. Một nỗi vui len lén tới, kéo qua trái tim My, làm trái tim My đập rộn ràng. My nói :

— Anh đưa bao thuốc cho My mượn chút ?

Anh Thuyên móc túi đưa My bao thuốc. My cầm bao thuốc ngắm nghĩa mân mê trong lòng bàn tay. Anh Thuyên yên lặng theo dõi cử chỉ của My, anh mỉm cười. Nụ cười của anh Thuyên làm My xấu hổ. Anh Thuyên hỏi :

— My đói bụng chưa nhỉ ?

Nghe anh Thuyên hỏi My mới nhớ, và tự nhiên thấy cồn cào trong bụng.

— mấy giờ rồi anh ?

— Chiều tối.

— My đói bụng ghê nơi. Nhưng không thích trở về nhà ăn cơm đâu.

— Bớt mưa anh sẽ đưa My đi ăn.

— Rồi sau đó ?

— Về nhà.

My rụt cổ lại kêu lên :

— Eo ơi về nhà à ? My ớn về nhà quá. Về để bị anh bắt học toán, giảng bài. Và khi anh về rồi My ở trong phòng một mình với con thằn lằn say khời thuốc của anh. Đêm khuya thức giấc nghe mưa đổ bên ngoài và bóng trăng tan biến đi đâu trong bầu trời đen mịt. Chết được.

— My vẫn sống như thế từ trước kia mà.

— Nhưng lúc đó My còn hy vọng là Mẹ sẽ trở về, hơi ấm lại những chỗ ngồi đã lạnh. Làm căn phòng My có tiếng động, có ánh mắt, có bước chân nhẹ nhẹ của Mẹ và nụ cười. Bây giờ Mẹ không trở về, Mẹ ra khỏi thành phố này một lần nữa.

Anh Thuyên nói thật u buồn :

— Anh bắt lực trước những thứ ấy.

— Anh Thuyên này.

— Gì thế My ?

— Anh không thể đi đưa My đi chơi đâu đó trước khi về nhà ngủ sao, lần đầu tiên My đi ra ngoài phố trong đêm. Anh cũng biết là My đang buồn. My không thích về nhà, ngồi ở chiếc ghế lạnh lùng đó nhìn ra cửa sổ thấy cây lá đong đưa bên ngoài. Về nhà bây giờ My sẽ khóc mùi.

— My muốn đi đâu ?

— Đi đâu cũng được.

— My không sợ chị Thủy và ba ở nhà trông sao ?

— Chị Thủy biết My đi với anh. Lo gì.

— Nhưng đi ăn cái đã, anh cũng thấy đói. Rồi sau đó sẽ tỉnh. My bằng lòng không ?

My cười. Mưa hãy còn to lắm. Những người đi đường đứng bên ngoài cửa đã kêu xe, những cái dù được giương lên, áo mưa đủ màu làm con phố sáng rực rỡ. My ngậm một viên nước đá trong miệng, nghe hơi lạnh dần dần tan trong đầu lưỡi. Ngày đầu tiên My biết nỗi đau, cũng là ngày đầu tiên My đi ra phố với người thanh niên. Chỗ ngồi này bắt đầu từ ngày mai là kỷ niệm, My đang ở vào một tuổi nào đó đẹp nhất của một đời người, như vườn cây đang xanh lá trong công viên. Những chiếc ghế đem đến cho My những cảm giác êm ái, mưa đem tới cho My sự vỗ về. Và anh Thuyên, anh đang làm ấm cái không khí chiều mưa, ở đây. My cần thành ly, mở tròn mắt ngó anh Thuyên qua làn thủy tinh trong suốt. Anh Thuyên bỗng chỉ ra ngoài nói :

— Mưa ngưng kia My. Mình sửa soạn đi ăn.

My quay ra. Mưa đột nhiên ngưng lại với những hạt nhỏ lay bay dưới những tán lá xanh chiếu ánh sáng đèn đường. Những người cuối cùng đứng

bên ngoài cũng đã rời bước. Anh Thuyên kêu người trả tiền rồi đứng lên với My. Hai người đi ra cửa. My gặp một thứ không khí khác bên ngoài. Không khí của hương mưa lẫn mùi đất. Không phải thứ không khí của ẩm ướt trong quán nước. Anh Thuyên nói:

— Minh đi bộ. My có sợ những hạt nước đó không?

Anh Thuyên quơ tay một vòng chỉ lên không. My nhìn theo tay anh cười:

— Những hạt nước nhỏ nhoi thế kia đâu có thể làm ướt áo My. Nên My: không sợ.

— My thích đi như thế này không?

My sung sướng gật đầu đi sát gần với anh Thuyên. Một thoáng My nhìn những bước chân bối rối của anh, và cả My nữa, trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực và hai bước chân như dẫm lên nhau. Vía hè trơn bóng nước, My suýt ngã vì sự bối rối đó nên phải kéo lấy tay của anh Thuyên, kêu lên:

— Anh đi nhanh quá làm My suýt ngã. Thấy không?

Anh Thuyên đi chậm lại. My rút tay về, cúi mặt giấu sự xúc động. Những hạt nước từ trên cây bị gió đưa xuống rơi trúng tóc My, có cả những chiếc lá me nhỏ xíu bám trên ấy. My đưa tay gỡ xuống. Khoảng đường tới trước thơm mùi lá cây và mùi những cửa hàng. Anh Thuyên dừng lại ghé vào tai My nói nhỏ:

— Cho anh hút một điếu thuốc được chứ?

My chớp mắt gật đầu:

— Nhưng nhớ anh không được hút nhiều đấy nhé.

Anh Thuyên mỉm cười lấy thuốc ra hút. Anh lấy quẹt bật lửa lên, cây diêm như làm ấm hơi mưa. My thích được nghe mùi diêm từ ngày anh Thuyên đưa vào phòng My những khói thuốc. Chiều tối, đèn đường bật sáng phía trên nhưng ánh sáng của một ngày cũng vẫn còn làm sáng lờ mờ những góc phố phía dưới. Qua một rạp chiếu bóng My bỗng lắc tay anh Thuyên nói:

— Tại sao ăn xong mình không đi xi-nê anh Thuyên nhỉ?

— Phim này anh xem rồi. Không hay đâu.

My phụng phịu:

— Anh đi xem với ai?

— Một mình.

— Người nào nói xạo thì tính sao?

Anh Thuyên cười:

— Nói xạo một chút nữa uống nước cũng bị vương cổ.

My cầu anh Thuyên một cái rất mạnh. Anh nhăn mặt vì đau. My biết cái cầu ấy sẽ để lại trên cổ tay anh Thuyên một vết sẹo, do móng tay nhọn của My gây ra. Anh Thuyên nói:

— Nhưng nếu My muốn xem thì chút nữa mình đi.

My cong môi:

— My ghét đi với anh vào một rạp ciné ngồi vào một chiếc ghế mà My nghĩ là đã có người ngồi với anh trước.

Anh Thuyên cự:

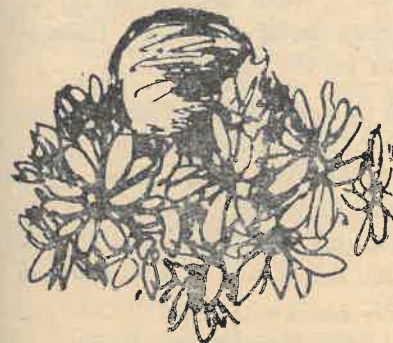
— My nói xạo.

Anh Thuyên xịu mặt xuống. My nhìn anh mà tức cười. Khi băng qua đường chỗ công viên đậu rất nhiều xe hơi, My và anh Thuyên đi vào một lối đi nhỏ. My gặp một cặp tình nhân che áo mưa cho nhau đi ngược lại. Họ ngó My, cái nhìn ấy làm My nóng ran cả da mặt. My dòm anh Thuyên xem phản ứng của anh, nhưng anh Thuyên vẫn ngó về phía trước. My hơi tức. Tại sao anh không thể bối rối như người thanh niên nọ. Và My lại cầu cho anh Thuyên một cái nữa, phụng phịu nói:

— Người ta ngó kia. Anh không thấy à?

— Họ ngó vì em cứ cầu tay anh hoài.

My xấu hổ che miệng cười. My nhớ tới một bài hát phổ thơ của Nguyễn Bính, «Cỏ nhân tình bé của tôi ơi...» My đưa mắt nhìn anh Thuyên, cắn những cọng tóc ướt dẫm nước mưa của mình.

*Đi về tiếng hát trên cây cỏ
Động khẽ bên hồn ai rất xa*

đôi mắt thu vàng

*Ướt mắt khi còn hoa tóc rơi
Có lá me bay thoáng nửa vời
Em đếm thu vàng trong mắt ướt
Bao giờ có nắng ngả trên môi*

nụ sương tan

*Thân bước ơ hồ theo tháng năm
Đôi môi có ấm nụ trăng rằm
Vẫn biết trong hồn sao sáng lắm
Và mắt sương tan rớt ngại ngần*

và trời hương

*Len lên cơ hồ giọt gió thu
Sợ khói bâng khuâng bỗng bụi mù
Nghe cả trời hương đang là nụ
Rung động vời theo áo tiều thư.*

vàng áo mùa thu

DẠ VŨ CHÂM KHANH

mưa trên lá cây

*Lớp học ngủ hờ như gió bay
Khi lá thu sang đậu xuống ngày
Nghe mưa rất nhỏ về đầu đó
Và chút vẻ buồn trên ngón tay*

về qua vườn kinh thánh

*Thoáng vội theo mùa mây trắng qua
Như khói sương bay rất lướt là*

tuổi ngọc

và bạn ngọc

■ THÙY MÂY (Sàigòn) : Mục «Dưới bàn học» sắp chấm dứt, bài cháu lại có vẻ «Vấn» cơ, nên đăng ra ngoài, không có gì lạ đâu.

■ PHẠM THỊ THU HƯƠNG (Pleiku) : Cháu viết thư, gửi bài, là chú hiểu cháu thương Tuổi Ngọc ngàn nào rồi. Lẽ ra cháu không nên nói với bố cháu như vậy. Cháu xin lỗi bố cháu đi. Đôi khi người ta hèn, cũng vì gia đình mà thôi. Rất tiếc bài cháu gửi quá muộn.

■ MÂY HẠ (Sài Gòn) : Còn nhớ chứ sao lại không. Sẽ để dành một quyển thơ Hồng có chữ ký tặng em. Còn bức thư có lẽ thất lạc một ngày đẹp trời.

■ HÀN DẠ CHÂU (Tay Hòa) : Bài cháu chú sẽ đọc. Cám ơn đã nói «Tuổi Ngọc là người bạn cảm thông nhất của cháu».

■ PHƯƠNG (Sàigòn) : Sao im bặt? Liên lạc lại với chú.

■ DOLNA (?) : Gọi tên cúng cơm cũng được, chỉ có sao cả. Đúng, cháu là bạn Ngọc thân quý nhất của TN. Cháu hãy viết bài cho TN như đã hứa nhé.

■ NGUYỄN THANH (Tam Kỳ) : Tuổi Ngọc sẽ cố gắng ra đúng ngày, để cháu khỏi phải hồi hộp nữa. Tòa soạn cảm ơn bức thư khích lệ của cháu.

■ TÔ THỊ TRANG (Sài Gòn) : Đôi

mắt sầu mây, Trên Ngọn Gió Bắc đã hết. Hai cuốn kia chưa xuất bản. TKT sẽ cố gắng trả lời em bằng thư riêng về thắc mắc những cuốn sách đó. Em chờ nhé.

■ HUYỀN TÚ HUYỀN (Sài Gòn) : Lần sau cháu nhớ nhớ một tí là được, chứ chả có lỗi gì hết. Không ai giận cháu đâu mà lo. «Con Thúy» sắp in đấy cháu ạ. Nhân vật, có thật thì ít, mà tưởng tượng thì nhiều. Cháu tự tìm câu trả lời vậy nhé.

■ CAO MAI (Phan Thiết) : Không có ai thêm mạo nhận tên anh đâu. Đó là một bút hiệu khác, được ký trong cuốn sách khác mà nhà in lại xếp lộn như em đã thấy. Em đoán đúng, khỏi mất 2 viên xí muội cho nhỏ bạn rồi.

■ NGUYỄN PHƯƠNG NHƯ (?) : Cảm ơn sự cộng tác của bạn. Những bài thơ tòa soạn đang đọc. Mong bạn cứ gửi tiếp.

■ DẠ LAI (Hội An) : Em cứ viết tự do, bài hay tòa soạn sẽ chọn đăng chứ không bắt buộc phải theo «một đường lối» nào hết. Tuổi Ngọc luôn luôn hướng về cái đẹp, mới, chắc em và bạn em khỏi phải lo rồi chứ gì?

■ TRẦN THỊ NGỌC ANH (Huế) : Tai nạn ấy sẽ cũng bất hạnh cho cháu đó, nhưng buồn mãi, cũng thể thôi cháu

nhên quên chuyện ấy đi. Viết là một cách để quên đó. Cháu đừng ngại khi viết bài cho TN.

■ PHAN NGUYỄN THÙY NA (Chợ Lớn).— Gọi cháu là bạn ngọc thân yêu nhất của Tuổi Ngọc. Bài cháu tòa soạn đang đọc. Không phải hồi hộp gì hết : Bài chọn, thì đăng ngay.

■ THẨM VI THUYỀN (Phú Nhuận).— Không có gì phiền cả. Cháu cứ tới tòa soạn. Chú ít có mặt ở quán sách lắm.

■ NHẬT ĐÀN (Tam Kỳ).— Rất mong sự cộng tác của bạn. Chả bao giờ là già hết bạn ơi.

■ PHẠM THỊ MINH (Khánh Hòa).— Đúng như em nghĩ. Gửi bài là có quyền hy vọng được đăng. Bài em tòa soạn đang đọc.

■ NGUYỄN THỊ TƯỜNG VÂN (Đà Lạt).— Hôm nào rảnh chú sẽ ra bưu điện gửi cho cháu. Khi nào gặp T. Huệ chú sẽ chuyển lời nhắn của cháu lại.

■ NGUYỄN THỊ MAI PHƯƠNG (Phú Thọ).— Sẽ bắt TKT làm một bài thơ ca ngợi trường Thánh Thomas của cháu. Nhưng phải có kí gì hồi lộ TK T mới làm cơ. Khó lắm đấy nhé.

■ MAI VŨ TRÂM CA (Gia Định).— Dĩ nhiên Tuổi Ngọc ngủ một giấc say sưa đã mơ nhiều mộng đẹp. Thế nên Tuổi Ngọc mới thức dậy để thực hiện những giấc mộng đó. Và... như em đã thấy.

■ TẠ VĂN SĨ (Kontum) : Việc đăng hình và tiểu sử nơi bìa sách, tác giả vẫn ngại chuyện đó. Đã có Thơ Hồng của TKT phát hành 17/10/71, xen kẽ những cuốn truyện sẽ có một tập thơ không có gì gọi là «dự thi» cả. Xem ở mục «Bài nhận được từ bạn Ngọc».

■ ĐÈO NÀNG LÂM (Tuyên Đức) : Em vẫn còn, mãi mãi vẫn còn quyền đọc Tuổi Ngọc mà không ngại ngần gì hết. Bài em đang đọc. Được, tòa soạn sẽ đăng ngay.

■ DUNG HẠ (Long Thành) : Đúng rồi chả bao giờ sợ chú cả. Long Thành thì chú biết chứ, nhưng chưa có lần nào lên trên đó. Cháu tả Long Thành của cháu đẹp lắm. Thơ cháu đã đăng, bây giờ cứ việc gửi tiếp, cháu nhé.

■ TÂM VY (Qui Nhơn) : Gửi bài, cháu theo dõi ở mục «Bài đã nhận được từ bạn Ngọc» mỗi tuần. Đoán làm sao mà «chú» thành ra con gái được nhỉ. Cháu chắc không làm thầy bói được đâu.

■ NGUYỄN THỊ HỒNG HẠNH (?) : Khỏi phải cãi nhau gì hết trơn, vì đó là một bút hiệu của ĐTL. Con nhà này cứ hay xấu hổ, nên phải giấu kỹ, thế thôi.

■ PHẠM HUY QUANG (Hố Nai) : Có phần khoa báo cái ở Đại Học cho các sinh viên ưa thích nghề làm báo. Nhưng học là một đường, làm được báo là một ngã. Bạn đọc hồi ký «Nhà Bao» sẽ thấy làm báo ở xứ này đầy hi vọng ai đó. Khuyến bạn đừng chọn... nghề làm báo.

■ DUƠNG HOÀI AN (Sài Gòn) : Chú sắp in cuốn «Quê Nội», cháu sẽ tìm thấy quê hương của mình trong đó.

■ MAI NGỌC HUỆ (Nha Trang) : Cháu đặt mua 4 quyển sách mà không gửi bưu phiếu. Cháu quên hay bên trị sự đã bóc lấy bưu phiếu rồi để thư lại, để chú hỏi xem. Nếu có bưu phiếu sách sẽ tới tay cháu ngay.

■ PHAN VIỆT HÙNG (Sàigòn) : Mong bạn sẽ tìm lại được Tuổi Ngọc của

minh trên Tuổi Ngọc. Anh em tòa soạn cảm ơn sự theo dõi của bạn.

TOÀN TRIỀU (Biên Hòa) : Hồi ký «Nhà Báo» đã đăng. Cháu không còn phải «nhắc nhở» chú nữa nhé.

■ **DẠ HUYỀN (Đà Lạt) :** Sẽ có hình bìa vẽ dân húi cua. Cháu «loan báo» trước với tội hấn đi. Cảm ơn sự «cổ động» đặc lực của cháu.

■ **TRƯỜNG SƠN (Sài Gòn) :** Cháu đã là bạn ngọc của TN rồi đấy.

■ **HÀN DẠ QUANG (Bồng Sơn) :** Thư của bạn làm chúng tôi khó nghĩ. Vì Tuổi Ngọc chỉ là tuần báo của «Tuổi mới lớn», không phải là tuần báo của văn học nghệ thuật. Bốn chữ này to lắm, chúng tôi không đủ sức. Bạn gửi bài về cho các tờ báo văn học nghệ thuật mà bạn thích đi vậy.

■ **ĐÀM VŨ (?) :** Chỉ viết về những nhà văn bên ngoài, cộng tác với TN thôi. Chứ ai đời đi viết về những người trong tòa soạn thường xuyên chứ. Chịu, chả đoán nổi.

■ **TRẦN HỒNG CHÂU (Đông Hà) :** Sẽ nhờ trị sự gửi cho ông lịch trình sách của Tuổi Ngọc và điều lệ, cảm ơn sự khuyến khích của ông.

MIỀN (Kiến Hòa).— Anh vẫn như thế, em ạ ! Và con số 3 thì đứng nguyên. Bọn nhóc đã lớn, đi học hết cả rồi. Làm báo bây giờ là hy sinh cả vật chất lẫn tinh thần. Phương tiện và tài năng của anh chỉ có thế. Thì dẫu cố gắng, nó vẫn cứ thế. Ta đành trông chờ một phép lạ. Đôi khi, anh cảm thấy mình đã già, đã trở thành nhàm chán, không còn gì mới mẻ, biết làm sao ? Rất cảm động khi biết những người em ngày xưa còn nhớ tới anh và gửi lời thăm hỏi. Rảnh em ghé tòa soạn anh sẽ cho em địa chỉ để em tới thăm chị và các cháu. Cứ những

lần anh bắt tay vào công việc gì mà anh nghĩ là không thể làm hại ai, thường dẫn đến câu «cách ngôn» : Làm ăn lương thiện thì phải đồ nhiều mồ hôi. Đó là câu luôn luôn anh nhắc nhở để quên mọi thất bại. Cuộc đời không phải chỉ có toàn những người cho ta kẹo mà còn rất nhiều người cho ta roi vọt thâm tím mặt mày. Những ngọn roi đó, nếu ta thành công, sẽ là những vết hằn diện. Và em đừng thất mắc. Tuổi Ngọc bán ế hay bán chạy. Điều đáng nói là anh đã làm được Tuổi Ngọc, dù nó chẳng ra hồn một tờ báo. Nếu viết thư qua Thụy Sĩ, cho anh gửi lời thăm Kiều Lệ Thư. (D.A.)

■ **NGHIÊM NGÃNG (Quảng Ngãi) :** Sẽ đăng bài thơ theo như lời em yêu cầu. Tuy nhiên nếu tòa soạn Văn đã hứa với em như thế chắc là sắp đăng đấy. Em cứ chờ xem.

■ **HÀ NGỌC ANH (Cần Thơ) :** Cháu cứ gửi bài đó về, tòa soạn đọc được sẽ chọn đăng. Chứ không phân biệt bài viết thuộc loại «thực tế» hay «tưởng tượng».

tuổi ngọc

In tại nhà in

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

38, Phạm Ngũ Lão, Sài Gòn

giá bán

Một số 40đ.

Ba tháng 480đ.

Một năm 1920đ.

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI

270 Đê Thám, Sài Gòn

Hãng bột ngọt THIÊN HƯƠNG

LỚN NHẤT TẠI VIỆT NAM

— Những quý bà nội trợ sành điệu đều biết chọn và dùng Bột Ngọt

Vị Hương Tô

— Thêm chút đỉnh Vị Hương Tô trong những món ăn sẽ càng thêm ngon.
— Dùng vào những món ăn chay hoặc ăn mặn sẽ thêm nhiều chất bổ dưỡng.

Vị Hương Tô

Do THIÊN HƯƠNG Công ty S.A.R.L. sản xuất

— Văn phòng : 91 Đại lộ Không Tử Cholon Tél. 37.021
— Tổng Đại Lý hãng VINH HUNG — 35 Phùng Hưng Cholon.

KỸ-THƯƠNG NGÂN-HÀNG

COMMERCIAL INDUSTRIAL BANK

Công Ty Nặc Danh — Vốn 250.000.000. góp đủ

Trụ Sở 422 Trần Hưng Đạo — SAIGON

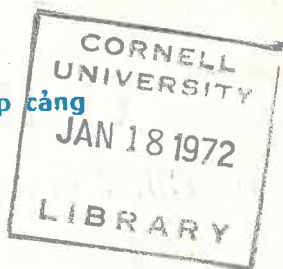
(Góc Nguyễn Biểu — Trần Hưng Đạo)

Điện thoại số : 98.495 — 98.496. QS : 60.078 61.421

Điện tín : INCOMBANK

Thực hiện mọi nghiệp vụ ngân hàng :

- Nhận và trả mọi tiền ký thác
- Cho vay dưới mọi hình thức
- Mở tín dụng khoản xuất nhập cảng
- Chuyển ngân
- Mở Trương Mục Tiết Kiệm

Tiếp đón nồng hậu

Phục vụ mau lẹ và kín đáo